

DRAMATIS PERSONÆ

Præsenterer

MASKEFELD

TBN/95.

D R A M A T I S P R E S E N T E R E R
Præsenterer
M A S K E F A L D

Skrevet af Olav Junker Kjær
Illustreret af Thomas Munkholt,
Thomas Bjerregård Nielsen *og* Olav Junker Kjær

Maskefald er et gotisk rollespilsdrama med vægt på stemning og på rollespil spillerne imellem. Det er skrevet til fem spillere og vil tage 5-6 timer at spille. Det er ikke skrevet til et bestemt regelsystem. Da historien er bygget op omkring spiller-personerne, egner scenariet sig bedst til selvstændige og modne rollespillere.

INDHOLD

GOD AFTEN – <i>Scenariets hovedtræk forklaret</i>	side 3
FYRSTEN, JELENA, SERGEI, TATJANA, NASTASJA – <i>Hovedpersonerne</i> ..	side 4-8
STEMNING OG DRAMA – <i>Om hvorledes spillet spilles</i>	side 9-10
SCENER OG BIPERSONER – <i>Handlingen scene for scene</i>	side 11-14

Endvidere indeholder scenariet fem separate hæfter til spillerne med beskrivelser af hovedpersonerne. Hvert af disse hæfter indeholder hovedpersonens historie med egne ord, vedkommendes opfattelse af hver af de andre hovedpersoner, samt et stemningsbillede fra personens sidste minutter, inden spillet går igang.

Tekst

OLAV JUNKER KJÆR

Illustrationer

Akvarel af THOMAS MUNKHOLT SØRENSEN efter tegninger af OLAV JUNKER KJÆR

Forsideillustrationer

Tusch af THOMAS BJERREGÅRD NIELSEN

Bagsideillustrationer

Tusch af THOMAS BJERREGÅRD NIELSEN efter tegninger af OLAV JUNKER KJÆR

Grafisk tilretteleggelse og layout

OLAV JUNKER KJÆR

Redigering: METTE FINDERUP

Korrektur: ANNE GOUL NIELSEN

Udgivet af: OLAV KJÆR ROLLESPIL

Trykt hos: TONØ GRAFISK

Tilknyttet materiale: Rollehæfterne *FYRSTEN, JELENA, TATJANA, SERGEI, NASTASJA.*
3. UDGAVE 1. OPLAG ISBN 87-985828-0-1 (komplet) PRINTED IN DENMARK 1998

WWW.MASKEFALD.DK

OLAV KJÆR ROLLESPIL
MCMXCVIII

GOD AFTEN

KÆRE spilleleder. *Maskefald* er et gotisk familiedrama om forførelse, forstillelse og bedrag. Historien finder sted under et overdådigt maskebal på en fyrstes slot. Fyrsten og hans familie er hovedpersonerne. Handlingen skabes af hovedpersonerne selv, når de i løbet af festen forfølger hver deres dunkle mål, og samtidig bliver brikker i hinandens spil. Alle har hemmeligheder for hinanden, og ingen er, hvad de giver sig ud for at være. Men ved midnat må maskerne falde.

SCENEN

Hele historien foregår én aften og nat i slottets balsal og nogle få omkringliggende rum. Bagtæppet er Østeuropa eller Rusland engang i forrige århundrede. Du kan, kære spilleleder, bestemme tid og sted nærmere, men det er ikke nødvendigt.

HOVEDPERSONERNE

FYRSTEN – familieoverhoved og en hård leder, men også en galant og dannet livsnyder. Han fester for at glemme de forbrydelser og grusomheder, han har stået bag. Han har forstået, at én i hans familie er i pagt med det onde, men har endnu ikke indset at det er ham selv.

JELENA – en prinsesse fra et fjernt land, inviteret hertil af Fyrsten. I virkeligheden er hun et genfærd, udsendt af Døden for at gøre et regnskab op: hun skal give Fyrsten og hvert af hans børn døds-kysset. Men hendes smag for livet er ved at vågne igen...

TATJANA – Fyrstens ældste datter. En stærk kvinde med trolddomsviden. Hun går ikke af vejen for fest og dans, men først og fremmest stræber hun efter at finde sin moders morder, og hævne hende. (Fyrsten er morderen, men har fortrængt erindringen).

SERGEI – Fyrstens søn og arving. Gal og besat af en ond ånd. Ånden ønsker kun at lede de andre hovedpersoners sjæle i fortabelse. Sergeis vanvid og virkelighedsflugt skyldes hans frygt for fortabelse.

NASTASJA – Fyrstens yngste datter, en lidt naiv pige med en vildtvoksende fantasi. Hun kan ikke altid skelne mellem digt og virkelighed og manipulerer omgivelserne til at følge sine fantasier.

HANDLINGEN

Riget hærges af en frygtelig pest. Derfor har Fyrsten inviteret landets adel og overklasse op på slottet og ladet portene mure til. Indenfor lever man så i sikkerhed, munterhed og overflod. Nytårsaften, mens pesten raser på sit højeste udenfor, afholder Fyrsten et storslået maskebal.

SPILLET BEGYNDER, med at Fyrsten åbner ballet. Herefter svinger gæsterne sig ud i dansen. Men gæsterne er kun bipersoner – det virkelige drama udspiller sig mellem medlemmerne af den fyrstelige familie, med intriger, bedrag, forførelse, svig, afsløringer og forstillelse. Men:

VED MIDNAT falder maskerne, som det jo er traditionen. Hovedpersonerne står afslørede tilbage – deres dybeste og frygteligste hemmeligheder er synlige for enhver. Imens viser pest-sygens første symptomer sig blandt gæsterne. Hvorledes handler hovedpersonerne efter démaskeringen? Ender det i hævn-mord, vanvid, fortabelse, forsoning eller død? Ét er sikkert: **VED MORGENGRY** har pesten raset ud på slottet.

SPILLET

Som fortalt, har spillerne initiativet, og de skaber handlingen det meste af scenariet. Din opgave, kære spilleleder, er at bidrage til den muntre, depraverede og ildevarslende atmosfære med beskrivelser og baggrunde, og at sætte skred i spillet med bipersoner og ydre hændelser. Du skal endvidere holde styr på tiden, afgøre hvornår midnatsscenen indtræffer og afrunde dramaet på passende vis.

– Men først til hovedpersonernes historier. Er du rede?

Lad da tæppet gå.

HOVMOD OG FORNÆGTELSE FYRSTEN

LÆGTENS skæbne blev beseglet den dag for femogtyve år siden, da Fyrsten fornægtede Gud, og med den handling gjorde sig til de mørke magters redskab.

Det var under et grusomt slag i en grusom krig. Fyrstens hær var næsten overvundet, og han selv var dødeligt såret. I grænselandet mellem liv og død, kom han til en kirke. Præsten tilbød ham syndsforladelse, men den desperate fyrste blev rasende og forbandede i stedet Gud, for at lade ham tabe. Han dræbte derpå præsten, og tog kirkesølvet med sig, da han forlod kirken.

Tilbagevendt til slaget, befalede han sine soldater at skænde ligene af de faldne fjender. Deres grusomhed skræmte modstanderne så meget, at krigslykken vendte. Fyrsten sejrede og vendte hjem med store rigdomme og en prinsesse, der var smukkere end nogen anden kvinde i landet.

Men hans personlighed havde forandret sig: Det faldt ham lettere at begå handlinger, han før ville have fundet grusomme eller umenneskelige. Han gik snart mere op i at forlyste sig og holde fester end i at sørge for sine undersåtter, og hans ledelse af landet blev mere og mere brutal – med stadigt hårdere straffe, tortur og heksebrændinger. Fyrstens forandring var fuldbyrdet, da han dræbte sin hustru i et raserianfald. Han husker dog ikke selv anfaldet, men tror som alle andre, at hun døde ved en ulykke.

STIKORD

Fyrsten er munter, galant og dannet, men også en hård og hensynsløs leder.

YDRE: Respektindgydende og charmerende ældre herre, tooghalvtreds år gammel. Klædt ud som den romerske gud Saturn ved maskeballet.

HEMMEIGHED: Forbandede engang Gud, i desperation over et katastrofalt slag. Har siden da været grusom og umenneskelig i sine krige, og ubarmhjertig overfor forbrydere og undersåtter. På den måde har han vundet fremgang og sejre.

MÅL: At fri til Jelena, og at sørge for at festen bliver strålende, alle har det godt og ingen tænker på pesten.

VED IKKE: at han er blevet ondskabens redskab, og at det var ham selv, der myrdede sin kone.

ANGST: Prøver at fortrænge erindringer om grusomhederne gennem letsind og morskab. Ved dog inderst inde, at han har syndet og vil modtage sin dom. Har forstået at pesten skyldes, at én i familien har handlet på vegne af ondskaben...

SPIL PÅ: Konfronter ham med sine handlinger: Mind ham om de forbrydelser og grusomheder han har begået gennem tiden. Antyd at pesten er en straf.

LIV OG DØD JELENA

JRINSESEN, som Fyrsten ægtede, hed Irina. Hun var en from og ædel kvinde, og hun anede, at der var noget umenneskeligt over Fyrsten. En dag for tolv år siden, hvor han var ude, gik hun ind i det rum, han havde forbudt hende adgang til. Her fandt hun en jernhjem, en samling af tegninger og malerier med ubeskrivelige motiver, en klynge sorte vokslys og det røvede kirkesølv, plettet af størknet blod. Da forstod hun, at Fyrsten var forbandet, og hun løb bort og gemte sig i sit kammer. Men da Fyrsten kom hjem samme nat, gik han ind for at tænde et sort vokslys, for hver han havde ladet dø, sådan som han plejede. På kammerets gulv fandt han sin hustrus blå silketørklæde. Han tog hjelmen på.

Han fandt hende i sit kammer, hvor hun lå og bad for hans sjæl. Han husker ikke at han slog hende ihjel, for når han bærer hjelmen er han helt i de mørke kræfters vold.

På det tidspunkt havde hun født ham tre børn.

Men Døden føler sig snydt. Egentlig mener Døden sig hævet over kræfter som det gode og det onde, men han må handle, hvis han ikke får sjælene når deres tid er inde. Og Fyrsten skulle have været død i slaget. Også hans børn tilhører Døden, da de er undfanget efter at han burde have forladt jorden.

Døden har derfor opvækket Fyrstens afdøde kone, Irina, sminket hende som en levende og forklædt hende. Hun kan nu udgive sig for en af gæsterne, som Fyrsten har et godt øje til: prinsesse Jelena. Hendes opgave er at få Fyrsten og hans børn til at kysse sig – for hvis de kysser hende af egen fri vilje, tilhører deres sjæle Døden. Hun opstod fra krypten natten inden maskeballet og har indtil midnat under maskeballet til at løse sin opgave.

STIKORD

En kølig og mystisk prinsesse fra et fjernt land.

YDRE: Bleg og smuk; sortøjet, sorthåret og klædt ud som en ravn.

HEMMELIGHED: Er et spøgelse, udsendt af Døden, for at gøre regnskabet op med Fyrsten og hans familie.

MÅL: At hvert af familiemedlemmerne kysser hende, samt at finde ud af hvordan Fyrsten i første omgang undslap Døden.

VED IKKE: At hun er genfærdet af Fyrstens første kone Irina.

ANGST: At blive afsløret inden midnat.

SPIL PÅ: Hun er ved at få smag for livet. Beskriv hvordan sansindtryk: smag, lugte, følelser bliver stærkere i løbet af aftenen. Måske ender det med, at hun ikke vil tilbage til Døden. Bipersoner bliver fascinerede af hendes blege skønhed og skræmte af hendes kølige udstråling. Børn og hunde er bange for hende.

VANVID OG FORTABELSE SERGEI

SFEMOGTYVE år har Fyrsten været de Mørke Magters tjener på jorden, og har til gengæld levet i munterhed og overflod. Han har uden hindringer kunnet følge sine lyster – hvor dunkle de end har været. Men betalingsens time kommer uafvendeligt i en handel med Mørkets Herre, og prisen er altid det samme: ens sjæl. Nu synes Mørkets Herre at timen er inde. Det er uvæsentligt, om Fyrsten egentligt ved, hvad han har gjort, eller ved, hvilke kræfter han har arbejdet for – og om han overhovedet er klar over, hvilken pagt han har indgået. Han har skændet et helligt sted og fornægtet Gud. Dermed har han forsværet sin sjæl til Mørket – og ikke blot sin egen. Som fyrste handler man aldrig blot på egne vegne, man handler på sin slægts og sit riges vegne. Og derfor er det ikke blot Fyrsten der er på vej mod sin undergang, det er hele hans familie – ja, hele riget.

Men Mørkets Herre er ikke grådig. Han vil ikke have alle sjælene i riget – ikke lige nu i hvert fald. Han vil nøjes med Fyrsten og hans nærmeste – det vil sige hans tre børn og kvinden han elsker, den mystiske Jelena som Mørkets Herre i øvrigt ikke ved ret meget om.

Han har derfor sendt en dæmon til Fyrstens rige, hvor den har besat sønnen Sergej – et nemt offer, fordi han var halvt vanvittig i forvejen. Dæmonens mål er at lede de fire personer i fortabelse. For nemheds skyld har han ladet dæmonen tro, at den handler på egne vegne og selv kan beholde sjælene.

STIKORD

Fyrstens søn og arving, tvillingebror til Tatjana, atten år gammel.

YDRE: Ung let forpjusket mand i et gråt sæt tøj. Til maskeballet har han taget vinger på ryggen.

HEMMEGHED: Besat af en ond ånd.

MÅL: For ånden at narre, forføre eller skræmme de fire andre til handlinger, de ved er syndige. Er drevet af begær efter (og nydelsen ved) andres undergang. For Sergej at overleve og måske undslippe.

ANGST: Ånden er bange for at blive afsløret og uddrevet. Sergej er bange for at miste resten af sin forstand.

SPIL PÅ: Giv ham nogle chancer for at lede bipersoner i fortabelse.

Der er flere måder, han kan bringe sjæle i fortabelse: Den første er at få offeret til at udtale, at det tilhører ham – så er offeret fortabt. Den anden er at få offeret til at sælge sin sjæl til gengæld for et eller andet andet, vedkommende begærer. Den tredje måde er at lokke offeret til at foretage handlinger, vedkommende i virkeligheden finder forfærdelige og syndige – for eksempel hor, tyveri eller mord.

DRIFTER OG NATUR TATJANA

EN fyrstes skyld rammer – som skrevet – ikke blot ham selv, men også hans land og rige. Og den seneste tid har en frygtelig pest hærget riget. Frygtelig, fordi der kun forløber ganske kort tid – under en time – fra sygdommen viser sig, til offeret omkommer. I det korte tidsrum rammes offeret af svimmelhed, der går over i hallucinationer og vrangforestillinger og ender i egentligt vanvid – ja, der har været eksempler på, at ramte i sygdommens sidste faser har opført sig som sultne rovdyr og kastet sig over andre mennesker og angrebet dem.

Den frygtede sygdom er bragt til riget af Fyrstens egen datter, Tatjana, uden at hun selv ved det.

Tatjana har heksekræfter. Gennem hele sin opvækst havde Tatjana et nært forhold til en gammel kvinde, som boede ude i skoven. Kvinden var heks, og hun lærte meget af, hvad hun vidste, videre til Tatjana. Kvinden er død nu – Fyrsten fandt ud af, at hun var heks, og lod hende brænde på bålet.

Da Tatjanas moder Irina blev dræbt, svor Tatjana at hun ville hævne mordet. Dette efterår rejste hun til underverdenen for dér at søge svaret på, hvem morderen var. Ånderne i underverdenen gav hende ikke svaret, men de satte et kraftfuldt tegn på hendes maveskind – et tegn som skulle sikre, at retfærdigheden ville ske fyldest.

Hun rejste hjem, sikker på at hun ville få sin hævn.

Hun ved ikke, at hun udøver hævnen ved at sprede pesten i riget – tegnet på hendes mave er nemlig det frygtede pesttegn, som får bæreren til at sprede sygdommen omkring sig.

STIKORD

Tatjana er Fyrstens ældste datter. Atten år. Tvillingsøster til Sergei. En stærk kvinde med specielle kræfter.

YDRE: Klædt ud som ægyptisk præstinde.

HEMMEIGHED: Heks. Er synsk og dyrker forskellige former for naturmagi. Har været i underverdenen for at finde ud af, hvem der dræbte hendes moder, og fik der *pestens tegn*, som skal straffe den skyldige og skabe retfærdighed igen.

VED IKKE: At hun selv spreder pesten.

MÅL: At opklare mordet på hendes moder.

ANGST: At blive afsløret som heks, da det vil føre til tortur og døden på bålet.

SPIL PÅ: Faderens forbrydelser. Moderens død. Lad folk få mistanke om hendes evner. Hun er synsk, så du kan give hende dunkle oplysninger i syner.

EVENTYR OG VIRKELIGHED

NASTASJA

N

ASTASJA er naiv og uskyldig – og dog er det hende, der er skyld i, at skæbnen indhenter familien denne nat. Kvinden i skoven, som blev ven med Tatjana og lærte hende om skovens magi, ønskede at beskytte familien mod forbandelsen, som Fyrsten havde pådraget sig. Derfor havde hun placeret nogle hellige genstande i kælderens under slottet, et sted hvor ingen kom mere.

Relikvierne beskyttede borgen, således at hverken pest, dæmoner eller dødnige kunne gøre skade indenfor dens mure. Derfor hærgede pesten kun udenfor. Indtil Nastasja fandt remedierne.

Som barn af en fordærvet slægt havde hun aldrig lært at kirkens symboler er gode, så hun blev bange og ødelagde dem.

Nastasja har nogen gange svært ved at skelne virkelighed fra fantasi, og dertil har hun den forunderlige evne, at hendes forestillinger tit bliver til virkelighed. Således tror hun, at hun har været sammen med en ulv fra et eventyr. Og nu er hun blevet gravid med ulven, selvom hun ikke ved det endnu.

Måske er disse evner en del af familieforbandelsen, måske har hun udviklet dem på grund af vanviddet i sine omgivelser.

Et er sikkert: Nastasjas evner gør hende til det mest magtfulde familiemedlem, enten hun forstår dem eller ej.

STIKORD

Fyrstens yngste datter, fjorten år gammel. En lidt naiv pige med en vildtvoksende fantasi.

YDRE: Lille, lyshåret og sød, udklædt som alf.

HEMMELIGHED: Har svært ved at skelne mellem fantasi og virkelighed og lever halvt i hver. Tror hun er et alfebarn.

VED IKKE: Hun skaber historierne omkring sig, lige så meget som hun hører og genfortæller dem. Er gravid med ulven fra eventyret.

MÅL: At finde de sande historier om de andre personer og blive hovedperson i sit eget eventyr om den smukke prinsesse, der bliver reddet fra dragen af den smukke ridder.

ANGST: Trolde.

SPIL PÅ: Hun virker uskyldig, men hun ønsker ikke mere blot at være en lille pige – nu vil hun opleve eventyr, og hende yndlingseventyr handler om, at folk slår hinanden ihjel for hendes kærlighed. Lad folk fortælle hende historier, og lad historier hun digter gå i opfyldelse.

STEMNING OG DRAMA

STEMNINGEN ved festen er sensuel, depraveret og ildevarslende. Du, kære spiller, skal gøre stemningen nærværende for spillerne. Beskriv, så de er med alle sanser, så de kan smage, føle, lugte og mærke festen, så de hører musikken.

Beskriv lugtene i luften: mad, vin, sved, parfume, røg fra vokslys. Beskriv andre menneskers duft: Er deres parfume frisk og let som blomsterduft, eller tung og sødlig? Lugter de af sved eller spiritus?

Beskriv belysningen. Beskriv luften: Er den varm og tung eller er den kølig; er der bevægelse i den? Lad dem føle varmen fra vokslys og mennesker, kulden fra træk og kolde rum.

Beskriv stoffer og klæder: Er det silke eller fløj, let eller tungt, blødt eller stift? Et bal er et virvar af farver og mønstre, svingende kjoler og stoffer i bevægelse.

Fortæl, om bipersoner er kølige og blege eller de er forpustede og rødkindede fra dansen, og beskriv også virkningen på hovedpersonerne, hvis de danser.

Beskriv maden, som serveres: her er snegle og skaldyr, hummere og krabber og kaviar med citroner og urter; her er ænder og gæs, tilberedt med trøfler og sjældne krydderier som kanel, ingefær og peber og med nødder, æbler og bær; her er farserede påfugle og svaner. Her er oste og druer og appelsiner og figner og granatæbler og kirsebær. Her er italiensk konditorværk, kager og konfekt.

Beskriv vinenes dufte og farver, og deres virkning på hovedpersonerne, hvis de drikker af dem: De bliver varme og omtågede, og sansindtrykkene bliver endnu klarere.

Fortæl, når hovedpersonerne bliver forpustede eller svedige; beskriv deres blods susen og deres hjerters banken.

SPECIELLE EFFEKTER

Brug specielle effekter til at understrege en stemning. For eksempel: Når Jelena bliver kysset, trækker en kølig vind, og et par lys blæser

ud. Natsværmere, biller og sommerfugle viser sig i nærheden af Tatjana. Når Sergei forsøger at lede andre i fortabelse, flakker ilden op og lys brænder stærkere – måske går glas i stykker.

Spillerne må aldrig glemme, at tiden ubønhørligt går mod midnat. Mind dem om det ved ind i mellem at beskrive ure i baggrunden, lad folk spørge om klokken, lad tårnuret slå hver hele time, og lad timeglas være afbilledet på malerier eller ved skulpturer.

BIPERSONER

Alle gæster er udklædte. De færreste vil afsløre hvem de er – de fleste foretrækker at være navnløse.

Beskriv udklædninger og masker. Nogle er klædt i deres mest overdådige festtøj og skjuler deres træk bag en halvmaske – andre har mere omfattende masker og kostumer. Morbide udklædninger forekommer: genfærd, lig, Døden, uhyrer. Én har klædt sig ud som den lidende Kristus (og hans hustru som Maria Magdalena), en anden har hyllet sig i et blodbestænket hvidt lagen for at illudere et pestoffer – ak! Er intet dem helligt?

Andre er konger, dronninger, hekse, trolde, drager, dæmoner, bødler, dommere, forbrydere og ligrøvere, indere, jøder eller negre, ulve, sørøvere, riddere eller tiggere.

Med få undtagelser er gæsterne feststemte og lette til mode – ingen af dem ønsker at tale om pesten, og de vil forsøge at undgå emnet i konversation. Alle har hemmeligheder.

TEATERSALEN

Teatersalen, hvori ballet afholdes, ligger midt i slottet. Gulvet er fyldt med dansende, langs væggene er bufféter opstillet, og tjenere står parat med vin og champagne. Over dette, under de dramatiske loftsmalerier, hæver de tre balkoner sig. Her kan folk konversere og iagttagende de dansende, og her er en række loger med forhæng. Scenens bagtæppe afbilder himmel-

rummet, og nede foran scenen ligger orkestergraven, hvor musikerne spiller.

Foran teatersalen er en stor foyer med marmorinteriør, hvor to brede svungne trapper fører op til balkonerne. Det meste af aftenen vil her være gæster, som slapper af fra dansen, snakker, flirter eller drikker.

ANDRE RUM

Tatjana bor i et værelse øverst i et tårn, hvor hun ikke lader andre komme ind. Her har hun sine tørrede blomster og urter og meget mere.

Sergei har også et tårnværelse – hvor vinduerne er sømmede til udefra. Her er altid rodet og fyldt med bøger og tegninger og halvfærdige mekaniske konstruktioner. Nastasja har et soveværelse og et legeværelse, begge i smagfuld rokokostil. Jelena har et gæsteværelse i den fjerne nordfløj. Fyrsten har en række personlige gemakker beliggende i borgens ældste del – store, kølige rum kun udsmykkede med marmorstatuer. Irinas kamre i samme del af slottet har stået tomme og uberørte siden hendes død.

Slottets andre rum har ikke nogen stor betydning for handlingen. Hvis nogle af hovedpersonerne bevæger sig uden for teatersalen, så find selv på rummene og beskriv dem, så de passer til stemningen.

Er det et lille og lukket rum, eller en stor og åben sal eller et trapperum? Er rummet gotisk med kølige stengulve og hvælvinger eller barokt med skulpturer, klynger af søjler og illusionsmalerier på loftet?

Hvor godt er rummet oplyst? Hvor meget henligger i skygge? Er der tæpper og gobeliner, eller er det kolde sten? Er rummet tomt, eller er det fyldt med statuer, rustninger, bøger, skatte eller møbler?

DISPOSITION AF TID

Du styrer historiens overordnede forløb ved at sætte spillet igang, styre „tidens gang“ og bestemme hvornår midnatsscenen indtræffer, og afslutte spillet når tiden er inde.

Spillets tid behøver naturligvis ikke at stemme overens med historiens tid, men det virker rigtigt godt, hvis man spiller scenariet om aftenen, og midnatsscenen virkelig indtræffer ved midnat.

ÅBENT ELLER LUKKET SPIL

Hovedpersonerne vil ikke gå gennem scenariet som en samlet gruppe. For det meste vil de mødes to og to, snakke og intriguere, splitte op, drive rundt og finde sammen i nye kombinationer.

De fleste scener bliver altså mellem hovedpersoner to og to. Sådanne scener kan de involverede spillere enten spille for sig (for eksempel uden for døren), eller sådan at de andre spillere også overværer scenen. Det sidste stiller krav om, at spillerne kan holde adskilt, hvad de selv ved, og hvad deres figurer ved. Til gengæld kan det gøre spillet mere uhyggeligt, at man overværer intriger man ikke helt forstår, og at man får ting at vide som kan true ens figur, men som figuren ikke kan tage højde for...

KLIPPETEKNIK

Skab dynamik ved at klippe mellem scener med forskellige af hovedpersonerne. Ofte vil mange ting foregå samtidig. Pas på at en scene mellem to spillere ikke varer for længe, så de andre er tilskuere i lange tider. Tværtimod vil det virke godt med korte scener og hurtige klip, da handlingen mest består af intriger. Dramatiske scener skal naturligvis have den tid, det tager at opbygge intensiteten og stemningen, men begynder rollespillet at gå i tomgang, så klip. Så kan spillerne tænke over „næste træk“ til du vender tilbage til dem.

MANIPULATION

Selve spillet mellem hovedpersonerne kan manipuleres og gøres mere intenst ved hjælp af bipersoner og begivenheder ved festen.

Bipersoner kan skabe konflikter, provokere eller skræmme hovedpersonerne og afsløre nogle af deres hemmeligheder. Begivenheder „i baggrunden“ kan understrege stemningen, sætte spillet i relief og tvinge hovedpersonerne til at handle.

Næste hovedafsnit indeholder en række bipersoner og scener, man kan bruge på den måde.

SCENER OG BIPERSONER

DE følgende scener og bipersoner kan inddrages i handlingen i løbet af aftenen for at give stemning eller skubbe til hovedpersonerne. Scenariets uundværlige bipersoner og hovedscener er mærket med en stjerne * efter overskriften – resten er scener og bipersoner, der kan bruges efter behov, som de står, eller som inspiration til egne påfund. Den kursiverede sætning efter titlen fortæller hvad scenens eller personens funktion er.

ÅBNINGSSCENEN*

Åbner historien.

De forventningsfulde gæster er forsamlede i teatersalen, på gulvet eller rundt på de tre balkoner. Alle er udklædte; kvinderne er i store balkjoler og med fantastiske frisurer og masker; mændene som konger eller fyrster, narre eller dødnings, nogle som dyr eller uhyrer; alle står de stille i skæret fra vokslysene, og alle ser de forventningsfulde op mod scenens fortæppe. Tæppet trækkes fra. Foran det mørkeblå bagtæppe med gyldne stjerner og planeter står Fyrsten. Han begynder at tale...

FESTEN STARTER*

Handlingen går igang.

Efter Fyrstens indledning spiller trompetisten en fanfare, og orkestret bryder ud i en brusende vals. Fra balkonerne kastes skyer af konfetti og serpentiner ud. Kvinderne drejer om sig selv, så deres kjoler folder sig ud, mændene tager dem og de svinger sig ud i dansen. Tjenere og lakajer kommer ind fra siderne med vin og champagne, hælder op til alle sider. Festen er i gang.

CEREMONIMESTEREN*

Biperson; samler hovedpersonerne.

Det er en ældgammel tradition, at fyrstefamilien opfører et lille tableau på scenen nytårsaften ved midnat. Ceremonimesteren vil samle familien først på aftenen og minde dem om, hvad de skal gøre: Nogle minutter inden midnat skal de samles bag fortæppet. Orkestret

spiller så en ouverture og derefter en nytårsmesse, mens tæppet trækkes fra. Bag tæppet står familien. Hver holder et stearinlys. Og når klokken falder i slag, vil de lade deres masker falde, og gæsterne vil gøre lige så.

DUKKEN

Et mystisk og ildevarslende syn.

Udenfor i snevejret flammer et voldsomt lys pludseligt op. Det er bønderne, der afbrænder en kæmpestor dukke, bygget som et stillads af træpinde. Egentligt er det et hedensk frugtbarhedsritual, som kun har overlevet afsides steder som dette. Ingen af gæsterne (som jo alle er adelige eller fra byen) ved, hvad ritualet betyder, og nogle vil måske mene, at det er en satanisk påkaldelse eller en trussel mod fyrstefamilien. Én mener, at det er en menneskeofring.

PESTEKSPERTEN*

Biperson; Giver vigtig viden om pesten og det såkaldte pestens tegn.

Andreas von Steinberg (klædt ud som muldvarp), tysk professor, bosat i Rusland siden han blev smidt ud af Det Tyske Videnskabelige Selskab efter nogle mislykkede eksperimenter med at helbrede visse former for sindssyge. Diskuterer gerne filosofi, epidemiologi og fysiologi. Er selvudnævnt pestekspert: „Undskyld, men lad mich, om de tillader, om pestens sande natur forklare.“ Kan fortælle dette: Ifølge de gamle legender spredes pest af en enkelt person, som pesten har udset til sit redskab. Denne person bærer pestens tegn: Et mærke af form som en maske et sted på sin krop.

ADVARSLÉN

Biperson: anklager fyrsten overfor Jelena

En gammel kone kommer til Jelena og advarer hende. Hun siger, at fyrsteslægten er fordærvet og forbandet, og at Jelena for sin egen sjæls skyld skal flygte fra slottet med det samme.

Konen var engang Irinas kammerpige, men siden Irinas død, har hun kun været vaskekone på slottet. Hun husker Irina som ædel og storsindet og mener, at fyrsten behandlede hende uanstændigt. Hun tror også at fyrstens hovmod og grusomhed er skyld i familieforbandelsen – Irinas død og børnenes vanvid.

En vagt overværer hendes forsøg på at advare Jelena og arresterer hende. Han går så til fyrsten og fortæller, at han greb hende i at udsprede løgne og anklager mod fyrsten. Han spørger om han skal lade hende dræbe med det samme.

GREV BOGDAN

Biperson; Nastasja må gøre noget, hvis hun ikke vil giftes med ham.

Fyrsten har lovet Nastasja væk til Grev Bogdan. Bogdan vil selv opsøge Fyrsten, og bede om at blive præsenteret for hende. Greven er omkring halvtreds år, ret grim, og taler mest om kartoffelhøsten i år. Slesk overfor kvinder. Er klædt ud som en trold.

LEGIONÆREN

Biperson; afsløring af Fyrstens brutalitet.

En gammel officer fra Fyrstens hær, klædt ud som en romersk legionær. Er en høflig og venlig ældre herre, som er blevet lettere skadet af krigen: Kan stort set ikke tale om andet end grufulde hændelser fra krigen. Vil blandt andet – tilsyneladende uberørt – berette hvordan hæren, anført af Fyrsten, dræbte børn og voldtog kvinder i de erobrede områder. Ser i øvrigt op til Fyrsten som en gud.

RIDDEREN

Biperson; Nastasja kan blive interesseret i ham, hvilket vil føre til konflikt.

En soldat i Fyrstens hær, klædt ud som en ridder fra Kong Arthurs hof. Han er modig, smuk og muskuløs, men ikke alt for kvik og ret nem at manipulere. Vil byde Nastasja op. Hvis hun bliver interesseret i ham, kan det udløse et drama mellem Bogdan og Ridderen – måske en duel.

DRONNINGEN AF SABA

Biperson; viser at ikke alle er, hvad de giver sig ud for...

En enke på halvfjerds år. Med udklædning, maske og sminke ligner hun en ung pige. Benytter maskebal til at få noget ungt kød

– og more sig over sine ofres ansigtsudtryk når maskerne falder.

PRÆSTEN

Biperson; varsler dommen.

Mener at maskebal er djævlens værk. Når han har fået et par flasker vin, vil han begynde at tale om, at pesten er straffen over de syndige. Kun hvis de omvender sig og beder om tilgivelse, vil de kunne frelses. Han taler og slår ud med hånden og rammer en engleskulptur på en sokkel. Marmorenglen vakler og vælter ned over et bord, som bryder sammen, mens den ene vinge knækker af engelen.

Han kommer måske hen til Sergej og taler om den evige kamp mellem dæmoner og engle. Fortæller at han engang har foretaget en uddrivelse og fanget den uddrevne dæmon i en flaske, som han har ladet kaste i havet. Her må dæmonen nu vente på, at havet tørrer ud.

PANDORA

Ikke alle er hvad de giver sig ud for...

Har en blodrød kjole, sort hår, græsk næse og går rundt med en mystisk kasse under armen. I virkeligheden er det digteren Boris. Han kommer altid til maskebal klædt ud som kvinder og plejer at forlade festen inden midnat. Pandora kan for eksempel lægge an på Fyrsten eller Sergej for at vise dem, at tingene ikke altid er, som de ser ud til på overfladen. (Du må selv om, hvad der er i kassen).

HÆVNEN

Biperson; skaber handling og fremhæver fyrstens grusomhed.

En ung pige henvender sig til fyrsten. Hun er lyshåret og har meget intense øjne bag en fuglemaske. Hun bærer en enkel blå kjole og har en lang dolk siddende i hendes strømpebånd. Hendes plan er at lokke fyrsten afsides og dræbe ham. Hvis hun ikke kan få ham afsides, vil hun prøve at dræbe ham på stedet.

Hun er i virkeligheden en bondepige, der er kommet ind ved at kravle op over muren. Hun vil hævne sin forlovede, som blev dræbt, da fyrsten brutalt lod bondeoprøret slå ned.

Fyrsten er dog så stærk, at han er i stand til at slå dolken ud af hånden på hende, inden hun når at skære halsen over på ham. Det er så op til ham, hvad han vil gøre med hende.

SKT. AUGUSTIN

Biperson; afsløring af Fyrstens brutalitet.

Det er Fyrstens trofaste bøddel, der er klædt ud som den vise helgen. Bøddelen har forestået afhøringer, tortur, og henrettelser under Fyrsten. Han skammer sig dybt over sit arbejde, selvom alle fortæller ham, at det er et nødvendigt og uundværligt erhverv. Hvis nogen begynder at spørge til hans arbejde, vil han fortælle om det, men lægge meget vægt på at Fyrsten står bag. Hvis nogen kritiserer hans bestilling, vil han forsvare sig.

DEN REVOLUTIONÆRE

Biperson; provokerer Fyrsten og Tatjana.

En pæn ung mand af det bedre borgerskab, som forsøger at udbrede det synspunkt, at alle er lige, og at alle rige og adelige bør dø. Man tolererer hans holdninger, fordi man regner med, det kun er en overgang. Han hader og frygter Fyrsten. Han har haft en kort affære med Tatjana, og er nu meget bitter over, at hun droppede ham. Når han har drukket sig mod til, vil han gå hen til hende og fortælle hende, at han godt ved, hun er en heks – han har nemlig set hende samle planter i skoven og forvandle sig til en ugle. (Det har han egentlig ikke, men han har hørt om en, der kendte en, der havde set det).

SIGØJNERFAMILIEN

Bipersoner; et eksotisk indslag.

En brysk udseende mand med en guitar og overskæg, hans kone – en kvinde med spragledede tørklæder i håret og gådefulde øjne – og en pige på syv og en dreng på fem. De taler et sprog ingen forstår. Ingen er helt klar over, hvem der egentligt har inviteret dem.

HJELMEN & BILLEDET

To vigtige fysiske spor.

Et stort maleri et sted i slottet afbilder Irina. Sammenligner man, ser man, at hun ligner Jelena på en prik. Irinas sarkofag i krypten er også tom (men hvordan nogen skulle få den ide overhovedet at kikke i den, ved jeg ikke).

Billedet er ret afslørende, så det skal helst ikke opdages alt for tidligt.

Hjelmen, der forekommer i Jelenas vision, er Fyrstens gamle krigshjelm. Den kan ses på malerier og statuer af Fyrsten i krig og er

opstillet i det hemmelige rum sammen med det stjålne kirkesølv.

FALDET

Symbolisk: Drifter er voldsomme og kan få uhyggelige resultater.

Oppe i en af logerne er en mand blevet lidt for nærgående mod en kvinde. Hun flår forhænget til side og råber om hjælp, mens han er ved at hive kjolen af hende. Hun falder ud over kanten – nøgen bortset fra sin maske – og river forhænget med sig i styrtet. Den maskerede herre står et øjeblik forstenet med kjolen i hånden, men forsvinder så bagud i logens mørke.

SKÆNDERIET

Symbolisk: Stemningen er anspændt og hysterisk bag den festlige facade.

To herrer diskuterer, hvilken af Mozarts operaer der er bedst. Diskussionen udvikler sig til et højlydt skænderi, indtil en af dem trækker sin sabel og hugger mod den anden, som dog når at trække sin egen og parere. Griber ingen ind, vil duellen fortsætte til døden.

TEATRET

Symbolisk: Spillet kan ende i vanvid og kaos...

Midt på aftenen opfører en italiensk teatertrup en pantomime. En begejstret tilskuer kommer til at vælte en høj lysestage, og der går ild i tæppet. Panik bryder ud i kulissen, et forkert bagtæppe falder ned, månen styrter til jorden, og et skib vælter kulissen med den italienske gade. Ilden bliver slukket, inden den når at brede sig.

INDEN MIDNAT*

Samler hovedpersonerne til midnatsscenen.

Når klokken nærmer sig midnat, beder ceremonimesteren fyrstefamilien (og Jelena) om at træde op på scenen for sammen at hilse nytåret velkommen. De stiller sig op i mørket bag fortæppet. Kort før midnat stemmer orkestret i med en ouverture. Tæppet bliver trukket fra, og publikum bryder ud i jubel.

MIDNAT*

Afslører hovedpersonernes hemmeligheder og tvinger dramaet ind i den sidste, afgørende fase.

Hovedpersonerne skal helst være på scenen bag tæppet – og de skal i hvert fald være inde

i teatersalen – ved midnat. Orkestret spiller en nytårsmesse, mens tæppet trækkes fra. Nu må familiemedlemmerne lade deres masker falde, og gæsterne ligeså.

Pludselig går et gys gennem forsamlingen; folk flytter sig fra indgangen, musikken holder op. En iskold vind blæser gennem salen, og mange af lysene går ud. Midnatsklokken slår tolv dybe slag. Ved det tolvte slag styrter bagtæppet ned. Familiemedlemmerne har med ét forvandlet sig (eller også har pesten nået slottet og får alle til at hallucinere):

TATJANA er nøgen, hendes hår langt og fil-tret, hendes negle lange. På maven bærer hun pestens tegn.

SERGEI har forvandle sig til Den Onde Ånd. Den er jordfarvet, har kløer og tunge sorte vinger, store sorte øjne og et gab fyldt med skæve og spidse tænder. Et ildskær fra en anden verden flakker bag ham.

JELENA er pludselig klædt i ligklæder. Fyrsten vil genkende hende som sin afdøde hustru. Hun kaster en kolossal skygge.

NASTASJA er tydeligvis gravid. Hendes ører er spidse og hendes øjne grønne.

FYRSTEN har jernhjelm på og blodige hænder. Gæsterne stirrer i afmægtig tavshed på det grufulde optrin. Det ses nu tydeligt, at det, man troede var masker, er ansigter.

Denne scene *kan* virke lammende på spillerne. For at få dem til at spille videre herfra, kan du måske blive nødt til at stille dem nogle spørgsmål: Hvad føler du, når du ser ham sådan? Bliver du vred eller ked af det? Hvad siger du til ham?

Hvis spillerne ikke helt har fattet afsløringerne, kan du lade en gæst skære det ud i pap ved for eksempel at råbe „Se! hun har pest-tegnet på maven! Det er hende, der har spredt pesten!“ eller „Se! det er liget af Fyrstinden!“

DOMMEN

Sætter mere gang i slutscenen.

Gæsterne vil dømme fyrstefamilien for at være skyldig i pesten, og de afholder en retssag over dem. En forbrydelse begået af et medlem af en fyrsteslægt kaster skyld over hele slægten, og hvis de ikke alle stilles til ansvar, vil skylden brede sig og lægge riget øde.

En dommer blandt gæsterne træder op på scenen, anklager dem alle fem og beder dem forsvare sig. Bøddelen står parat til at eksekvere dommen...

VANVIDDET*

Vanvid! Død!

Pesten slår ud, og gæsterne segner en for en efter korte anfald af vanvid. Stemningen bliver særdeles ubehagelig, som de forklædte gæster i raseri kaster sig over hinanden, vælter og knuser inventar eller sætter ild til tæpper og gobeliner. Fortæppet falder ned, solen og månen styrter ned i kulisserne og englefigurerne vælter.

SLUTNINGEN*

Afrunder dramaet.

Når dramaet ikke kan udvikle sig mere, må historien afsluttes. Hvad der sker med hovedpersonerne, afhænger af aftenens forløb: Hvem der har fået hinanden, hvem der har gennemskuet spillet og hvem der er bukket under.

Fyrsten vil kunne frelses og overleve, hvis han angrer og beder Gud om tilgivelse. Jelena kan undgå at vende tilbage til døden, hvis hun er kommet til at elske livet igen og nægter at vende tilbage til krypten. Sergei kan frelses, hvis han har styrken til at afvise ånden, der har besat ham. Ellers må han vende tilbage til Mørkets Herre med de sjæle, han har fanget.

Hvis Fyrsten, Tatjana eller Nastasja taber deres sjæl til både Sergei og Jelena, vil deres sjæle blive revet i to stykker...

Hvis Nastasja undgår Jelenas dødsdrys og Sergeis ondskab, vil hun overleve. Hendes hjerte er rent, så hun er den eneste, der ikke behøver en form for tilgivelse for at blive frelst. Desværre vil alle omkring hende være døde, men måske kommer ulven og henter hende...

Hvis Sergei vinder alle sjælene, vil de kunne fortsætte med at bo i evigt tusmørke på slottet, som dæmoner og uhyrer under Sergei-dæmonens ledelse.

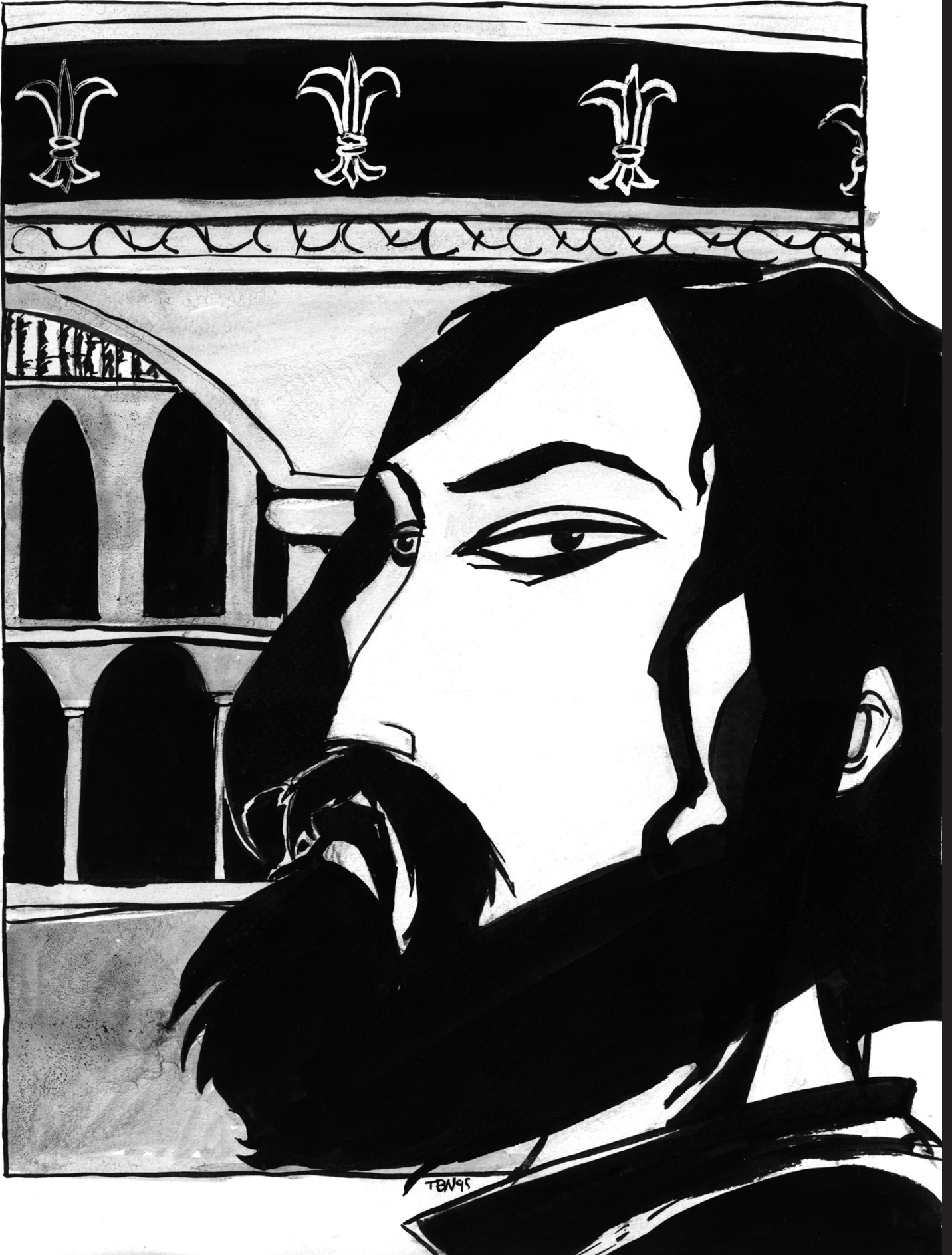
Post Scriptum

Kære Spilleleder. Denne historie har været hos mig længe. Jeg håber, du vil tage den til dig og gøre den til din, og at du vil trække spillerne med ind og lade dem skabe og udspille dramaet på deres måde. Held og lykke – og hav et godt spil.

Olav Junker Kjær,

Efterår 1998

FYRSTEN

FYRSTEN

HVORFOR sørge når man kan danse? Hvorfor græde når man kan le? Hvorfor tynde sit sind med tanker om synd og skyld? Jeg vil nyde livet, mens jeg lever, med fest og vin og dans og musik. Jeg vil ikke lade mine handlinger tynde min samvittighed.

Jeg er Fyrsten, frygtet og beundret. Jeg er kendt som en hård og streng hersker, og med rette; men jeg er også kendt for min dannelse, min gode smag og mine strålende fester. Man kalder mig en galant libertiner, og ikke uden grund: Jeg beundrer og tilbeder kvindens skønhed og sødme.

Men det er ikke kun morskab og herlighed at være fyrste. Det er en fyrstes pligt at sætte sit lands velbefindende højere end sin egen magelighed. Det er hans pligt at gøre det, der er nødvendigt for riget, hvor ubehageligt det end måtte være; og dertil er det hans lod at blive mødt med utak af undersåtter, der ikke forstår, hvad der er bedst for dem. Men, med Machiavellis ord, det er bedre for en fyrste at være frygtet end elsket. Som nu dengang bønderne gjorde oprør. Kun få ville have haft styrken til at slå oprøret ned med den nødvendige fasthed – ja, sig blot grusomhed. Det var ubehageligt, og jeg vidste, at de ville hade mig for det, men det var bedst for dem selv.

Jeg har ikke altid haft den styrke. Engang fulgte jeg troligt kirkens bud. Jeg måtte se min egen undergang i øjnene, før jeg indså, at kirkens ord er tomt blændværk.

Det skete for femogtyve år siden, under et frygteligt slag mod Fyrst Wladyslavs af Misjinitj's hær. Det var piskende regnvej, og det var umuligt at holde overblikket. Fjenden var i tredobbelt overtal, og vores hær var i opløsning. Hele den højre flanke var blevet slagtet, og den venstre kæmpede en håbløs kamp. Jeg selv og en lille deling til hest var blevet isoleret og kæmpede på en skrænt, omringet af infanteri. De andre faldt omkring mig, og min egen hest sank sammen under mig med et spyd i halsen. Jeg kæmpede videre i mudder og blod til knæene, huggede sværdet til høje og venstre indtil det sortnede for mine øjne, og jeg sank sammen i mudderet.

Jeg rejste mig igen og var alene. Jeg vaklede gennem regnen og kom til en kirkeport. Indenfor i vokslensenes skær stod en præst. Han spurgte, om jeg var kommet for at søge tilgivelse for al den død, min hær havde forvoldt. Jeg blev rasende, forbandede Gud for at lade mig tabe, huggede hovedet af præsten og tog kirkesølvet med mig.

Jeg fandt en rytterløs hest og red tilbage. Jeg fandt mine soldater på et uordentligt tilbagetog. De jublede, da jeg dukkede op igen – de troede, jeg var faldet. Jeg fortalte, at vi

ville angribe på ny – men med en anden taktik: Vi ville hugge lemmerne af de faldne fjender, sprætte ligene op og male os i ansigterne med blodet. Denne nye taktik slog fjenden med skræk, og snart var de slået på flugt. Vi indhentede de fleste af de flygtende og fik dem hugget ned. Jeg lod alle hovederne samle, smide på en vogn og sende til Fyrst Wladyslaw.

Da jeg vendte hjem, havde jeg erobret store landområder, umådelige rigdomme; og jeg havde taget den smukkeste prinsesse i verden – Wladyslavs datter Irina – til hustru.

Efter dette lod jeg kirkerummet i mit slot ombygge til en teatersal (hvor maskeballet afholdes denne aften), og så indrettede jeg et lille rum, som ingen andre har adgang til, hvor jeg opstillede kirkesølvet, og jernhelmen jeg bar i slaget.

Men hvor mange baller jeg end afholder, hviler der en mørk skygge over mig: Irinas død. Jeg husker det som et mare-ridt: Jeg rakte ud for at røre hende, se hvad der var galt med hende; blodet på mine hænder da jeg trak dem til mig, råbene og gråden omkring mig, min egen stemme, der lød som en andens:

–Hun...hun må have fået et af sine anfald, slået hovedet mod kanten af bordet da hun faldt. Hun er...hun er... og mit eget råb da jeg løftede hovedet og kikkede op på krucifikset: Hvorfor? Hvorfor hende? Hvorfor nu?

Fyrsten er aldrig helt kommet sig over tabet, selvom det er tolv år siden. Men nu har han besluttet, at han vil giftes igen. Ikke for sin egen skyld, men for rigets.

Hvor retfærdigt man end regerer sit rige, vil ondskab dog altid eksistere. En frygtelig pest hærger mit rige. For en måneds tid siden kom en gammel kvinde til mig. Hun fortalte, at det var min – og min families – skyld, at landet var ved at blive lagt øde. Hun sagde, at pesten ville rase så længe skylden ikke blev sonet. Jeg vidste straks, at hun var en heks der prøvede at forbande mig, for hvilken skyld skulle jeg have? Jeg har aldrig handlet ondt, kun gjort, hvad der var nødvendigt. Så jeg lod hende afhøre, og efter tre døgn tilstod hun, at hun var heks.

Det var, mens jeg stod og betragtede hendes død på bålet, at jeg fik ideen om at mure slottets porte til som værn mod pesten.

JELENA er prinsesse af landet Irnitsk. Jeg har inviteret hende hertil for at fri til hende. Hun er så smuk. Hun er hvid og ren som en Venus af marmor, hendes øjne er sorte som ibenholt. En kvinde som hende bør tilhøre mig, ved min side vil hun være som en diamant på et sværd.

Jeg konverserede hende en smule, da jeg modtog hende officielt. Hun virker meget dannet – forstod at være tilbageholdende og statelig *comme il faut*. Jeg modtog hende i uniform, og de mange soldater demonstrerede min store magt og styrke. I løbet af denne aften vil jeg vise min rigdom og dannelse ved dette strålende bal, forblænde hende med min *splendor regius, noblesse*, stil og charme, og når tiden er inde, trække hende afsides (måske til gårdhaven) og åbne mit hjerte for hende og fortælle, hvor dybt jeg elsker hende, og spørge om hun vil gifte sig med mig.

„Som en skarlagens snor er dine læber, yndig din mund. Din hals er som davidstårnet, tusind skjolde hænger derpå; dit bryst som to hjortekalve, gazelletvillinger, der græsser blandt liljer. Til dagen svales og skyggerne længes, vil jeg vandre til myrrabjerget og vellugtshøjen“ som det siges så smukt i højsangen (4:3-6).

Hun vil svare ja, og ved midnat vil jeg annoncere forlovelsen og det kommende bryllup fra scenen.

Giftermålet vil give mig nogle nyttige alliancer nordpå, og politiske fordele.

TATJANA er min ældste datter. Hun er Sergeis tvillingsøster, men det var hende der blev født først, for atten år siden.

På en måde beundrer jeg hende, hun er både klog og stærk. Hun er den blandt mine børn, der ligner mig mest, men hun er også urimeligt stædig og fyldt med mærkelige ideer. Hun har afvist alle de mænd, jeg har foreslået hende.

De var ikke gode nok. Og værst af alt: hun er utugtig. En overgang havde hun en affære med en revolutionær – utvivlsomt blot for at irritere mig. Jeg håber ikke det rygtes, for så får jeg hende aldrig gift. For det meste omgås vi glimrende, som to venner mere end som far og datter. Men nogle gange går det galt.

Den dag jeg havde taget heksen til fange og lod hende afhøre, kom Tatjana til mig og bad mig om at lade hende slippe. Jeg forklarede hende, at dette var en alvorlig sag, som hun ikke skulle blande sig i. Da hun blev ved med at plage, belærte jeg hende om, at hun aldrig ville blive en god hustru for nogen, hvis hun ikke forstod at holde mund, når hun skulle. Så blev hun uforkammet og sagde, at hun ikke havde noget ønske om at være en „god hustru“ som sin mor, der var taknemmelig og underdanig, lige meget hvor tåbeligt hendes mand opførte sig. Det rystede mig dybt, at hun kunne håne sin moders minde således, og jeg råbte rasende efter hende, at hun var en billig tøjte der havde ligget med hver anden soldat hun har mødt, og ingen ordentlig mand fortjente at blive gift med hende. Måske forløb jeg mig, men hun havde fortjent det.

Men vi har ikke talt sammen siden.

AK, hvad skal jeg dog stille op med Sergei, min eneste søn og arving? Han er en drømmer og en døgenigt, som ikke har nogen interesse for krig, politik eller magt overhovedet. For at sige det ligeud: han er enfoldig og (hvad værre er) en slapsvans. Og så opfører han sig, som var han besat nogen gange, vrøvler om at flyve og kaster sig ud fra et vindue og brækker et ben. Nuvel, det er min egen skyld. Jeg har været for god ved ham, jeg elsker ham jo højt. Men nu har jeg besluttet at gøre det, jeg forlængst skulle have gjort: få ham ind hæren i et par år, så han kan lære disciplin, styrke og mandighed at kende. Jeg har endnu ikke fortalt ham om min beslutning, men han kommer til at elske det med tiden. I virkeligheden har han det i sig.

Jeg slæbte ham med på bjørnejagt den anden dag. Jeg nød det naturligvis, men hans eneste kommentar var:

– Nå?

– Er det ikke noget andet end at sidde i et kammer og tegne? Føler du dig ikke mere levende, mere mand?

– Jeg fryser fødderne og fingrene og næsen. Hvad er der ved det?

– Det hele! Vinden i ansigtet, galoperende heste, skyer af sne, vrinsk, råb og skrig, i galop efter flygtende bytte, en bjørn for eksempel, rasende, blødende, panisk, livsfarlig...

–...eller hvis det havde været et menneske, ekstra frydefuldt ikke sandt? Er det det der er så fantastisk ved krig?

Er han som Hamlet, der skjuler sig bag en tåbes maske, men viser sin styrke og handlekraft når det virkelig gælder?

ASTASJA er min yngste datter. Hun er fjorten år gammel. Hun er en god pige, sød velopdragen og dydig. Hun vil blive nogen en god hustru en gang. Hendes eneste fejl er, at hun taler for meget. Hun fortalte i fuldt alvor en udsending fra Tsaren, at hun ikke var min datter, men et forbyttet alfebarn.

Ikke sjældent har hun siddet og broderet og fortalt historier i riddersalen, mens jeg har lagt planer og udviklet strategier til det næste slag. For nylig fortalte hun mig en mærkelig historie, noget om at hendes moder skulle være blevet slået ihjel af en trolde. Historien bragte ubehagelige minder frem, men det virkede ikke, som om hun tænkte på, at jeg kunne blive berørt.

Egentligt er hun vel det af mine børn, jeg har det tætteste forhold til. Hun er nok det eneste af mine børn, der beundrer og respekterer mig uden forbehold. At hun ikke er det store lys, skal ikke lægges hende til last, så længe hun er hengiven og velopdragen. Til tider forekommer hun mig dog en anelse for barnagtig i forhold til sin alder.

Det er på tide jeg får hende giftet bort. Jeg har fundet en ægtemand til hende. Jeg har aftalt med en Fyrst Bogdan, at hun skal giftes med ham. En sådan forbindelse vil være en klar fordel for begge vores riger. Hvis jeg præsenterer hende for ham først på aftenen, kan de nå at danse, og hun vil være forelsket til op over begge ører inden midnat. Sådan er piger i den alder. Hun vil såmænd snart glemme aldersforskellen.

INDEN BALLET

MEN måske havde heksen alligevel ret... Hvad nu hvis slægten er forbandet – hvis en fra min egen familie har lavet en pagt med ondskaben selv? Utallige tegn tyder på det: Irinas død, Sergeis vanvid, heksene, bondeoprøret, misvæksten, pesten. Og de mareridt, der hjem-søger mig nat efter nat: Scener fra krigene eller fra torturkamrene. Rygterne om at Irina i virkeligheden blev myrdet? Er det ikke Ondskabens forsøg på at knække og nedbryde mig?

Men hvem kan det være der har sluttet denne pagt? Et af mine børn? Tatjana? Hun færdes ofte alene i skoven om natten, siger soldaterne. Hvad laver hun mon der? Hvad laver hun egentlig i det tårnværelse, ingen må komme ind i? Sergei? Nogen gange siger han ting som er den rene ondskab! Måske er det bare fordi han er ubetænsksom?

Men jeg skal nok klare mig. Så længe jeg lader munterhed og fest råde og ikke giver efter for mørket, vil jeg klare mig. Så længe jeg bliver ved med at gøre det gode, skal alt nok gå godt for mig.

SPILLET BEGYNDER

Nu står Fyrsten på scenen, parat til at åbne festen med en lille tale. Gæsterne venter i forventningsfuld tavshed, som et strålende hav af stoffer og masker over salens gulv. Mens han overvejer hvad han skal sige, lader han blikket glide henover loftet, der engang var bemalet med engle og skyer, men nu er dekoreret med skildringer af orgier blandt de græske guder.

Nogle ord om pesten? Nej! Jeg vil ikke tænke på pesten i aften. Jeg må tænke på noget andet, tænke på noget andet – ballet! Det skal blive storslået! Oh, jeg skal få Prinsesse Jelena til at dåne i mine arme, og vinene skal flyde i stride strømme! Måske skulle jeg sige noget om, at det ikke kan betale sig at tynde sit sind med bekymringer og tanker om synd og skyld, at det gælder om at feste og more sig, mens man kan? Hvorfor græde når man kan le? Som Macbeth siger:

„Life's but a walking shadow, a poor player that struts and frets his hour upon the stage, and then is heard no more; it is a tale told by an idiot, full of sound and fury, signifying nothing.“ (Akt V, Scene V)

STIKORD

FYRSTEN er ballets vært, og det er defor hans pligt at åbne det og hele tiden at være opmærksom på, at alt forløber efter planen: at gæsterne danser og morer sig, og ingen bekymrer sig. Dette ansvar vil dog næppe forhindre ham i selv at more sig og slå sig løs i løbet af aftenen.

UDSEENDE: Fyrsten er tooghalvtreds år gammel. Han er høj og kraftig, og har en majestætisk udstråling. Han har mørke øjne, gråsort hår og fuldskæg. Han er udklædt som den romerske gud Saturn; han er iført en stor mørk kappe, og bærer et segl og et timeglas i bæltet.

KROPSSPROG: Afslappet og tilbagelænet. Understreger ofte sine ord med langsomme håndbevægelser. Klør sig i skægget, hvis der er noget, der går ham på.

SPROG: Taler langsomt og velarticuleret. Har en dyb stemme. Bruger gerne lange, lidt knudrede formuleringer. Ynder at vise sin dannelse ved at bruge udenlandske udtryk, som ingen andre kan forstå. Har en noget irriterende (og – føler nogen – arrogant) vane med ikke umiddelbart at reagere på hvad andre siger til ham eller spørger ham om. I stedet snakker han videre om noget helt andet, og så et stykke tid senere svarer han måske alligevel på spørgsmålet.

KONVERSATION: Diskuterer helst musik, teater og poesi. Viser gerne sin dannelse ved at citere klassikere eller kendte musikstykker („Jeg mener Mozarts højdepunkt er andensatsen i hans toogtredivte symfoni – er De ikke enig?“). Hans yndlingslitteratur er Homer, Rabelais, Shakespeare og de Sade. **Note:** Det er i orden at bluffe og selv finde på klassikere. („Denne konversation minder om samtalen mellem Pluto og Saturn i slutningen af tredjeakten i Victorius' *Saturnidernes Død*, ikke sandt?“).

GENERELT: Høflig, nogen gange lettere arrogant, især overfor mindre dannede mennesker. Charmerende overfor kvinder, især hvis de ser godt ud og er en tyve-tredive år yngre end ham selv. Danser godt, og spiller violin til husbehov.

DRIVKRAFT: Han ønsker at fri til Jelena og bringe Nastasja og Fyrst Bogdan sammen. Og han vil sørge for at maskeballet bliver den største og mest strålende nytårsfest nogensinde, hvor alle morer sig, og ingen tænker på pesten.

JELENA

78/195.

JELENA

DET hele begyndte med, at jeg blev revet ud af mørket af en stemme:

– *Vågn op! Jeg skal bruge din hjælp.*

Jeg huskede: Jeg havde været død længe. Jeg havde ondt i hovedet og i knoglerne. Jeg følte mig tung, mumlede noget, og lod mig synke tilbage i det bløde mørke.

– *Vågn op, jeg skal bruge dig. Rejs dig.*

Jeg vendte tilbage fra mørket igen, lå lidt og sundede mig, frøs. Så rejste jeg mig.

– *Hvor ser du ud. Her, tag denne kjole på.*

Jeg fik en kjole i hænderne og tog den på.

– *Det var bedre. Her, tag det her armbånd også.*

– Hv... Hvad vil du have mig til? spurgte jeg. Min stemme var hæs.

– *Luk øjnene, så giver jeg dig lige noget sminke på... sådan! Du skal hente en familie til mig.*

– En familie?

– *En fyrste der har bedraget mig. Han burde have været her for længst, men han er ikke kommet. Du skal hente ham og hans tre børn. Han har fået dem, efter han burde være kommet her, så de tilhører også mig.*

– Hvorfor lige mig? mumlede jeg. Jeg havde ikke lyst til andet end at være død.

– *Fordi du er smuk. Jeg skal bruge en, som kan forføre Fyrsten og bringe ham og hans familie hjem til mig. Se nu at komme af sted og held og lykke.*

Døden kyssede mig på panden.

Sneen hvirvlede i mørket omkring mig. Gråsorte mure rejste sig på alle sider. Jeg stod i en borggård. På min skulder sad en ravn. Den talte til mig:

– *Kra! Hør: Det er midnat. Du har indtil i morgen midnat, nytårsnat, til at udføre din opgave. Der er fire personer, du skal have med dig tilbage. Du skal få dem til at kysse dig, så tilhører de Døden. De skal gøre det af egen fri vilje, det nytter ikke at tvinge dem! Kun de du har fået til det inden midnat, vil vende tilbage sammen med dig! Kra! Og én ting til: Prøv at finde ud af, hvordan denne fyrste overhovedet undslap Døden i første omgang.*

Men pas på! Lad ingen få mistanke om, at du ikke er levende! De levende gør frygtelige ting ved sådan nogle som os. *Kra!* Fyrsten har ladet yderportene mure til som værn mod pest, så du kan ikke sige, du lige er ankommet. Hvis nogen spørger, hvorfor de ikke har set dig før, så sig du har ligget

syg, siden du kom, og at det kun var din sygeplejerske, der måtte se dig.

Jeg smilede og gik hen mod døren. Sneen knirkede under mine sko. Smilede til tjenerne, der åbnede for mig. Inden jeg gik ind, hviskede raven i mit øre:

– Husk, dit navn er Jelena, og du er prinsesse af riget Irnitsk.

Mere fik jeg ikke at vide om den person, jeg skal give mig ud for, eller om det land hun kommer fra. Jeg håber ikke at nogen stiller for pågående spørgsmål i løbet af aftenen.

Jeg frøs ikke mens jeg stod i sneen, for jeg har ingen følelser i min krop. Men mit sind er åbent for indtryk, også indtryk af overnaturlig art. Straks jeg ankom, kunne jeg mærke en ond stemning over slottet. Der er blevet begået en frygtelig forbrydelse her, og den er aldrig blevet sonet.

Skyggen af forbrydelsen ramte mig som et hammerslag tidligt i morges. Jeg gik rundt på slottet og kom forbi en dør. Jeg åbnede døren, fordi jeg mærkede noget bag den. Idet jeg så der ind, mødte en grufuld scene mig; i morgenlyset fra vinduet så jeg en kvinde ligge på knæ og græde og bede. Og jeg så en skikkelse træde frem af skyggerne. Skikkelsen bar en jernhjelme, der skjulte ansigtet. Hun så op – og skreg. Skikkelsen rakte frem, greb med begge hænder om hendes hoved og slog det hårdt ind mod kanten af et stenbord. Jeg skreg.

Så opdagede jeg, at rummet var tomt, og gulvet dækket af støv. Jeg lukkede døren igen og skyndte mig bort. På vejen spurgte jeg en tjener, hvad kammeret blev brugt til. Han sagde, at det havde været Fyrstens første frues kammer, men at det ikke havde været brugt, siden hun døde. Hvordan døde hun da? spurgte jeg. Hun fik et anfald og slog hovedet mod et stenbord, svarede han.

I løbet af dagen synes jeg dog, den onde stemning er blevet svagere. Måske er jeg blot ved at vende mig til den, ligesom man vender sig til et steds lugt? På den anden side har jeg mærket en svag duft af parfume, når jeg gik forbi mennesker – måske er mine sanser ved at vågne?

KLOKKEN tolv middag skulle jeg modtages officielt af Fyrsten. Jeg så frem til at møde denne gådefulde mand. Forinden spurgte jeg mig lidt for blandt tjenestefolkene. De priste ham alle i høje toner, fortalte at han var en stor, klog og retfærdig leder og i det hele taget en åndrig og dannet person. De beundrede ham utvivlsomt, men ingen af dem kunne dog tale om ham uden med flakkende øjne eller skælvende stemme.

Jeg stod parat i audienssalen ved middag. Så kom han fejende ind i rummet med lange skridt, med et mindre følge af folk efter sig. Han standsede brat op midt i rummet – gav et par ordrer til en i følget, tilsyneladende en officer, som nikkede og skyndte sig bort. Så sagde han et par ord til resten af følget, og de trak sig tilbage. Et øjeblik stod han og kikkede eftertænksomt ud i luften. Så pludselig fik han øje på mig, og skred lige frem mod mig.

Han var høj. Hans hår og skæg var sort. Han bar en elegant uniform under sin kappe.

Han så direkte på mig. Jeg slog blikket ned. Så tog han min hånd og kyssede den let.

– Jeg beklager, ædle herre, at sygdom har gjort, at jeg ikke tidligere har været i stand til...

– Jeg er lamslået! afbrød han mig – De er smukkere end selv den skønne Helena, som dog fik 1000 skibe til at stå til søs for sin skønhed – jeg håber allerydmygst at de vil bære mig med en enkelt dans ved ballet i aften...

– Jeg...

– Men jeg håber, De vil have mig undskyldt nu, jeg har nogle presserende sager...

Han smilede varmt. Så slap han min hånd, vendte sig og gik.

FYRSTENS yngste datter. Hun må være omkring tretten år gammel.

Hun er en mærkelig pige. Jeg stødte på hende nede i gårdhaven, hvor hun sad og legede. Hun havde vinger på ryggen, og jeg spurgte, om hun var klædt ud som en engel. Hun så mærkeligt på mig og sagde, at hun da ikke var klædt ud. Og så begyndte hun at fortælle, om at hun var en alf som var blevet forbyttet som barn, eller noget lignende, og at alfedronningen meget snart ville komme og hente hende.

– Alfer? udbrød jeg forskrækket – Du skal ikke ønske dig at komme til alfernes land – der er ingen tid, ingen ældning, ingen død, ingen sorg. Og uden det, er der heller ingen liv og ingen lykke, og de stakler, der bliver lokket til alfernes land af smukke nymfer med hule rygge, vender aldrig tilbage, men må være alfedronningens slaver i al evighed! Du må ikke sige, at du er et alfebarn, for hvis alferne hører det, kommer de og henter dig!

Jeg fortrød i samme øjeblik, hvad jeg havde sagt – hun kender sikkert kun alferne fra børnebøger, hvor de er søde og fine børn med vinger, og nu havde jeg skræmt hende.

Hun kikkede op på mig med blanke øjne.

– Du skal ikke tale ondt om alferne!

Hendes stemme skiftede til at hviske.

– Hvad med dig selv? Er der bedre der, hvor du kommer fra? Er der sorg og ældning dér?

Så kikkede hun bort, rejste sig og løb ud af haven.

Hun er kun et barn.

FYRSTENS ældste datter. Hun og sønnen Sergei er tvillinger. De må være omkring tyve år gamle.

Hun kan ikke lide mig. Da vi mødtes første gang, tilfældigt i søjlegangen, så hun ud som om, hun havde set et spøgelse. Måske har hun en sjette sans – hun virker klog.

Jeg startede med at spørge, om det var hende, der var Tatjana. Hun svarede ikke, men spurgte om det var mig, Fyrsten havde „hentet hertil fra tundraen“. Jeg burde have bedt hende om at tale ordentligt til mig, men i stedet forsøgte jeg at redde situationen ved at komplimentere hendes tøj. Hun bed mig af og gik.

Selvom hun var uforskammet, må jeg nære en vis respekt for hende. Hun virker viljestærk og selvstændig, om end en anelse ublufærdig. Sladderer siger, hun er løbsagtig. Hun har en mærkelig udstråling, som om hun ikke helt hører til her, som om hun på den ene side er stærkere end slottets mure, men på den anden side er bange for sig selv.

Det bliver svært at blive venner med hende, endsige få hende til at kysse mig. Skal jeg benytte mig af, hvad jeg ved om hendes moders død? Skal jeg fortælle hende det, for at vi kan blive fortrolige, eller skal jeg slå en handel af?

SERGEI er den mærkeligste af dem alle. Nogle siger, at han er sløv og indskrænket, andre at han er halvvejs vanvittig. Jeg fik et noget andet indtryk, da jeg mødte ham. Jeg gik rundt i slottet i formiddags og kom ind i et galleri med rækker af statuer. Sergei stod ved siden af en engel og studerede nogle tegninger. Jeg hilste på ham og rakte hånden frem. Han kastede bare et ligeegyldigt blik på mig og kikkede ned i bogen igen.

Jeg forsøgte at indlede en samtale:

– Smukt galleri.

– Tja.

– Synes du ikke, det er en smuk statue, englen dér?

– Statue?

Jeg gik i stå. Så fortsatte han:

– Englen er et smukt billede, ja, men ikke et billede på noget smukt. Religionens drøm om at undslippe... men det forstår du vel ikke?

–...Den evige drøm om at *undslippe* det som ingen undslipper? svarede jeg tøvende.

–...Det de er dømt til at konfrontere, hvor meget de end kæmper for at undgå det...

–...Døden, sagde vi begge i munden på hinanden.

Så så han på mig. Jeg vidste, at jeg havde sagt for meget, at han kunne se det hele på mig nu. Jeg skyndte mig væk fra galleriet.

Jeg er bange for, at han ved mere, end han giver udtryk for. Men jeg bliver nødt til at komme tæt på ham igen, hvis jeg skal have ham til at kysse mig.

INDEN BALLET

JELENA sidder i sit kammer, foran spejlet, og lægger lidt rouge på sine kinder, men ombestemmer sig så og tørrer det af igen. Hun smiler til sit spejlbillede: *Jo, Døden havde ret – igen. Jeg er smuk. Jeg må være død i en ung alder, jeg ser ikke ud til at være en dag – i hvert fald ikke særligt mange – over tredive. Gad vide hvilket liv, jeg har haft?*

Hun slår tanken ud af hovedet og tænker i stedet på fyrstefamilien, hendes ofre. Hun har kun lige hilst på dem i løbet af dagen. *Er det retferdigt, at de skal møde døden i nat?* Hun slår tvivlen ud af hovedet, hun har hverken tid eller overskud til at have dårlig samvittighed.

Vinduet står på klem. En lille snedrive har lagt sig under det, og rummet er køligt. Jelena mærker det ikke. Så lyder en puslen ved ruden, og raven basker ind, flakser en tur rundt i rummet og lander på en statue.

– Har du fundet ud af noget? spørger Jelena.

– Kra! Det er et sært sted det her. Alle porte ud af slottet er muret til. Udenfor i riget dør folk af en sygdom og alle er bange. Men herinde fester man og taler ikke om sygdommen.

– Sært.

– Tja. Glæder du dig, til det er overstået?

Jelena nikker.

– Jeg forstår dig. Men husk, meningen med at maskebal er, at man kan te sig lige så tosset man vil, så længe man er klædt ud, men på et tidspunkt må maskerne falde. Denne familie fortjener at få deres masker flået af og blive afsløret, for det de er. Kra!

Jelena er tavs.

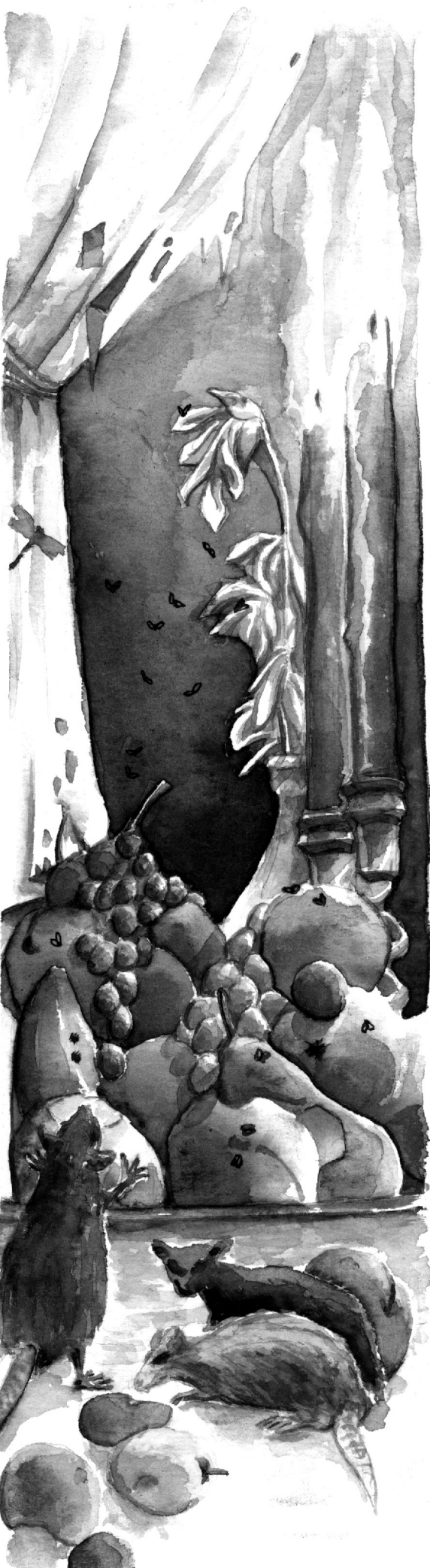
– Nå, men jeg kan ikke hjælpe dig mere, jeg må tilbage. Held og lykke og pas på dig selv. Du må endelig ikke lade dem finde ud af at du... du må ikke lade dem finde ud af, hvad du er.

Jelena nikker. Hun ved godt hvad de vil gøre, hvis de finder ud af det. *Trepale. Ild. Sønderlemmelse. Jordfæstning.*

Raven flakser ud af vinduet igen.

Jelena sidder lidt, rejser sig så og går hen og lukker vinduet. Hun børster et snefnug af sin kind og ser ned over sin ravn-sortede kjole. Så tager hun halvmasken på, og tager hatten med ravnehovedet. Hun åbner døren, sender et smil til sit spejlbillede og går ud og lukker døren efter sig.

Spillet begynder.

STIKORD

FØLELSER: Jelenas indre er ligeså koldt som hendes ydre. Eller var det, da hun blev vækket. Gradvist er nogle af hendes menneskelige følelser vendt tilbage til hende.

Hun føler mere og mere tilfredsstillelse ved at blive beundret og behandlet som en prinsesse, og hun genkender følelser som stolthed, ære, kærlighed og dyd, når hun møder dem i andre. Og hun mærker en vrede ulme i sig, når hun aner ting som forræderi, fejhed eller skamløshed i de samme mennesker.

Hun har endnu ikke spist eller drukket noget, men hun er begyndt at lægge mærke til lugte og dufte og luften mod sin hud. Men hun prøver at undgå at blive fascineret – der er ingen grund til at begynde at holde af livet, når man kun lever til midnat alligevel.

UDSEENDE: Man kan ikke se på Jelena, at hun er et lig, men hun ser speciel ud: Hun er så bleg, at hendes hud ligner porcelæn. Hendes øjne er sorte, men hendes læber har hun malet, så man ikke kan se, hvor blege de er. Disse ting tilsammen gør, at hun på mange mænd virker som en gådefuld og sensuel porcelænsdukke, og det finder de af en eller anden uforklarlig grund dybt fascinerende.

UDKLÆDNING: Hun er klædt ud som en ravn, med et stort fuglehoved med næb og glasøjne. Hun bærer en lang sort kjole, dekoreret med sorte fjer.

KROPSSPROG: Jelena kan godt virke lidt underlig på sine omgivelser. Selvom hun forsøger at virke levende, forekommer hun ofte fjern. Når hun ser på folk, virker det nogen gange som om, hun kikker lige gennem dem uden at se noget og heller ikke hører, hvad de siger. Hun smiler ikke normalt – heller ikke selvom andre smiler til hende. Kun hvis hun bliver opmærksom på, at hun bør smile, smiler hun – og så virker smilet sjældent overbevisende, fordi hun ligeså ofte glemmer at smile med øjnene. Normalt går hun rundt med et lettere trist eller tomt udtryk i ansigtet, men på grund af hendes skønhed, opfatter andre det bare som kølig overlegenhed.

VIDEN: Hun har ingen erindringer fra sit eget liv (måske fordi Døden vil undgå, at hun bliver distraheret af sine egne minder), men hun har en generel viden om landet og om livet blandt adelen – nok til at hun med lidt held skulle kunne gennemføre maskeraden.

MOTIV: Udadtil vil hun forsøge at virke som om, hun kun er her for at danse og more sig, og måske for at forføre Fyrsten. Men hendes egentlige mål er dels på en eller anden måde at få de fire medlemmer af fyrstefamilien til at kysse hende, så hun kan tage deres sjæle med hjem efter midnat, dels at finde ud af hvordan Fyrsten overhovedet undslap døden i sin tid.

TATJANA

TATJANA

JEG kan huske min moders død. Jeg var seks år gammel. Det var en efterårsnat; jeg rejste mig op i sengen med et ryk og stirrede ud i mørket: I et syn så jeg min mor ligge på gulvet i sit kammer og bede, fortvivlet og grædende. Hun så op og fik øje på en skikkelse, der trådte ud af skyggerne bag hende. Hun skreg – skikkelsen greb fat i hende og slog hendes hoved ind mod kanten af et stenbord – og hendes skrig forstummede.

Jeg skreg, og synet forsvandt. Jeg stak af fra slottet. Resten af natten og hele næste dag lå jeg ude i skoven og græd ned i mulden, mellem bladene. Da solen gik ned, tørrede jeg øjnene og svor ved floden, at jeg ville hævne hende. Da jeg vendte hjem gennem regnen, var dødsmissen i gang. De fortalte, at hun var død, fordi hun havde fået et af sine anfald og havde slået hovedet mod et stenbord i faldet. Ha!

Min mor var en prægtig kvinde: smuk som en gudinde og stolt som en dronning. Hendes ære, stolthed og dyd var vigtigere for hende end hendes eget liv. Hun beklagede sig aldrig. Jeg har kun set hende rystet og i tårer én gang; det var den dag, hun døde: Hun kom ind til mig på mit værelse og fortalte, at hun havde fundet ud af noget frygteligt: at én på slottet havde sluttet en pagt med det onde selv, og hun vidste, hvem det var, og var meget bange. Men dengang var jeg for lille til at forstå det fuldt ud.

Nu er der gået tolv år, og jeg har aldrig glemt min ed. Men jeg har ikke fundet et eneste spor af, hvem morderen kunne være. En ond ånd? En lejemor fra et fjendtligt land? En galning blandt min faders egne folk? Jeg har spurgt hver en fugl og hvert et dyr, men ingen vidste noget. Men hvis ikke mordet bliver hævnnet, vil hele familien, ja hele riget, gå til grunde; for hvis en forbrydelse så frygtelig ikke bliver sonet, vil skylden lægge alt øde.

Jeg ved godt at sladderer vil vide, at jeg er en tøjte. Men jeg er ligeglad. Hvorfor skulle jeg ikke beundre mænd? Kvinder er måske stærkest, men mænd er smukkeste. Jo, kvinder kender jordens hemmeligheder og har magt over livet, kan føde børn og få planter til at gro. Men mænd har noget andet, der er lige så smukt: Når de rider i krig i skinnende rustninger og med blafrende faner, når de slår hinanden ihjel for ære og fikse idéer, når de gør sig til for kvinderne, og når de græder om natten i deres arme over blodet, der er flydt.

Men idéen om, at kvinder bør være „dydige“, er en af menneskets monumentale tåbeligheder. Hvorfor i himmelens navn

skulle jeg ikke følge mine egne lyster? Jo, det er indlysende, hvorfor præsterne vil binde os med „dyd“ og „anstændighed“ – en kvindes begær er hendes styrke, lader man sig lede af det, som jeg gør, i stedet for at undertrykke og bekæmpe det, bliver det stærkt nok til at få planter til at gro og sten til at smuldre.

Når jeg ligger i skovbunden og lugter mulden og mærker skovens kraft mod min hud, så ved jeg, jeg har styrken til at få himmelen til at storme eller ulven til at lægge sig ved min side.

Jo, jeg er en heks. Jeg er synsk, og jeg kan tale med dyr og planter og få dem til at opstå, gro eller dø med mine hænders kraft. Jeg har et sted dybt inde i skoven, hvor ingen andre kommer; en lund af egetræer og morbærbuske. Der taler jeg med dyrene og samler planter. Efter min moders død begyndte jeg at gå meget i skoven, alene og uden at nogen vidste det. En dag mødte jeg en gammel kvinde, som boede for sig selv derude. Vi blev venner, og hun lærte mig alt, hvad jeg ved om skoven og livet og trolddommen.

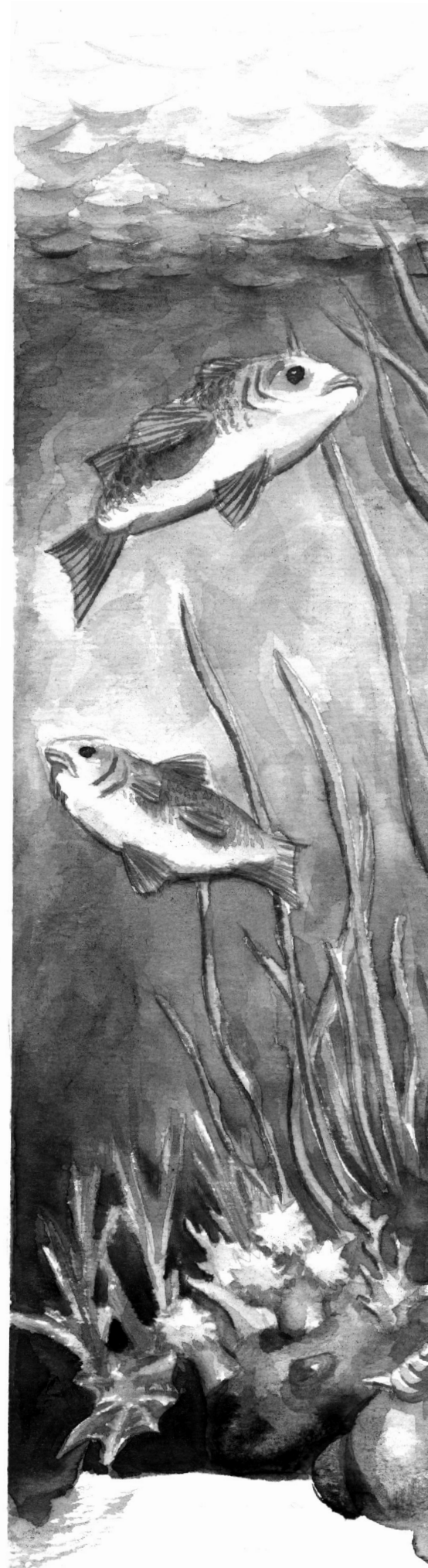
Nu lever jeg et dobbelt liv, livet som Fyrstens datter på slottet og så livet i skoven. Efter at min far har ladet slottets portemure til som værn mod pesten, er det ikke mere så nemt at komme derud. Jeg har dog stadig mit kammer i tårnet, som ingen andre må komme ind i, og her tørrer jeg urter og har en stor samling af planter og medikamenter i glas og krukke.

Men ingen må vide noget om mit liv i skoven. Menneskene frygter det, der er stærkere og smukkere end dem selv, og vil slå det ihjel. Jeg har set det:

Da pesten brød ud, bad jeg den gamle kvinde, om ikke hun kunne give far et råd mod sygdommen. Hun gik så til ham og gav ham et råd, men i stedet for at være taknemmelig, lod han hende tortere, indtil hun tilstod at hun var en heks...

Hun blev sat på bålet. Jeg løb ud, dybt ind i skoven, smed mig mellem rødder og blade og holdt mig for ørerne, men skrigene trængte igennem, og lugten af brændt kød satte sig i mine næsebor. Min fader stod og så på, mens hun brændte.

Hvis nogen finder ud af, hvad jeg har lært af hende, vil det gå mig på samme måde.

JEG hader ham. Alle ser på ham, som om han var en gud. Men jeg var gammel nok til at se, hvordan han behandlede mor, da hun levede: Rejste til de store byer i måneder og festede og væltede sig i billige kvinder, mens hun sad tilbage her på slottet.

Han ved godt, at jeg ikke er ganske kysk, men han tror, at jeg kun er sådan for at irritere ham. På et tidspunkt havde jeg en affære med en revolutionær, som ville have alle adelige dræbt. Fader blev rasende, da han fandt ud af det; han vil for enhver pris undgå, at familiens ære bliver plettet. Nu er han meget opsat på at få mig giftet bort. Jeg har sagt fra, hver gang han har prøvet, og indtil videre har han accepteret det. Men på et eller andet tidspunkt vil han miste tålmodigheden og tvinge mig. Jeg må bare forsøge at være venlig og høflig overfor ham indtil da, så han også tager hensyn på mig, når han vælger manden.

Men nogen gange er hadet svært at skjule. Da han havde taget den gamle kvinde til fange, gik jeg til ham og bad ham lade hende leve. Han sagde at det ikke var min sag. Så kaldte jeg ham umenneskelig. Han blev rasende og råbte, at hvis jeg nogensinde skulle blive en god hustru, skulle jeg lære at holde kæft, når jeg blev bedt om det. Jeg blev naturligvis vred og forklarede, at jeg absolut ikke havde noget ønske om at være en „god hustru“ som mor, der var taknemmelig og underdanig, lige meget hvor tåbeligt hendes mand opførte sig – og så vendte jeg mig og gik. Så krakelerede hans facade, og han råbte efter mig, at jeg var en billig tøjte, og ingen ordentlig mand fortjente at blive gift med mig. Men jeg lod som om, jeg ikke hørte det.

ASTASJA er min lillesøster, og hun er fjorten år gammel.

Hun er en sød pige med blomster i håret og sindet, og vi er nære veninder. Hun har en fuldstændigt tøjlesløs fantasi. Hun fortæller konstant historier, og det er ikke til at sige, hvornår de er sande, og hvornår de er fantasi. Hun ved altid, hvad der foregår på slottet, og har altid det bedste sladder.

Men ind i mellem fortæller hun også virkeligt grufulde historier. Forleden sad vi i badekarret sammen og sang, som vi ofte gør. Pludselig begyndte hun at fortælle den mest forfærdelig og blodige historie om, hvordan mor var blevet slået ihjel af en trolde. Jeg blev meget ubehageligt til mode.

Jeg har ikke fortalt hende om mine kræfter, men hvis jeg skal fortælle det til nogen, bliver det til hende. Hun har også brug for lidt mere viljestyrke. Ellers vil hun uden videre affinde sig med at far gifte hende bort til en eller anden bondeknolds-fyrste, så hun kan mugne bort på en borg i ødemarken. Det var forlængst sket for mig, hvis jeg ikke havde haft styrken til at sige far imod.

SERGEI er min tvillingebror, men han er alligevel en gåde for mig. For det meste virker han som om, han ikke interesser sig for omverdenen – men han er ikke bare dum, sådan som alle tror.

Nogen gange siger han ting, som lader ane, at han kender andre verdner, og nogen gange siger han ting, som *virkeligt* skræmmer mig. Han sidder i fire timer på gulvet og prøver at sætte en sommerfugl sammen, som han har revet i stykker; som om han troede den ville begynde at flyve igen. Og så ser han pludselig op og kigger mig lige i øjnene og spørger: *Er du ked af at han døde?* For fanden, *ingen* vidste, at jeg havde været sammen med ham idioten, inden han kastede sig i floden. Nogle gange gør han mig virkeligt bange. Men for det meste er han bare lillebror, og Nastasja og mig hjælper ham med at bygge drager eller korthuse.

Han har en bitter lugt; af støv og aske.

En morgen for et stykke tid siden var jeg ude i skoven, da kragernes skrig fortalte mig, at et menneske var fulgt efter mig. Jeg tænkte, at det var en soldat, og jeg bad kragerne jage ham væk. Jeg sneg mig selv efter og så et menneske flygte for fuglene ud af skoven. På en bakketop stoppede han op og så tilbage mod skoven. Jeg skjulte mig i græsset, men nåede at genkende skikkelsen.

Det var Sergei.

EELENA er en prinsesse fra et andet land, som far har inviteret hertil. Utvivlsomt fordi han vil fri til hende. Jeg stødte på hende i søjlegangen, hvor hun forsøgte at spille venlig overfor mig. Men jeg kunne straks mærke, hvordan hun var. Hun er smuk som et maleri, men også lige så kold og død som en marmorstatue, hun har hverken hjerte eller personlighed. Lige min fars drømmekvinde. Men hun skal ikke tro, at jeg vil synes om hende af den grund.

Men bagefter havde jeg en underlig muggen lugt af muld i næsen. Er det et varsel, hænger dødsskyggen over hende?

INDEN BALLET

AFTEN vil jeg finde min moders morder. Det er jeg blevet lovet af underverdenens ånder. Jeg rejste til underverdenen, fordi jeg havde spurgt alle og prøvet alt i denne verden og stadig ikke havde fundet det mindste spor i retning af, hvem der havde dræbt min mor.

Længe forberedte jeg mig, men først dette efterår var jeg stærk nok. Allesjælesnat smurte jeg mig med en flyvesalve, brygget af bulmeurt og natskygge, og fløj afsted på en kost.

I underverdenens sump blandt kadavere og døende planter og træer mødte jeg Forrådnelsen og Forgængeligheden. Jeg spurgte dem, hvem der havde dræbt min moder.

– Ah, en jordens datter, optændt af vrede og hævn-gerrighed, jo vi kan fortælle dig hvem det er – men det er ikke vores opgave, det er din! grinede forrådnelsen og lagde en arm om min hals, så jeg kunne mærke dens filtrede og jordslåede pels mod min hud. Men jeg viste ingen frygt, heller ikke da Forgængeligheden ridsede et tegn i mit maveskind med sin klosaks, og hvædede:

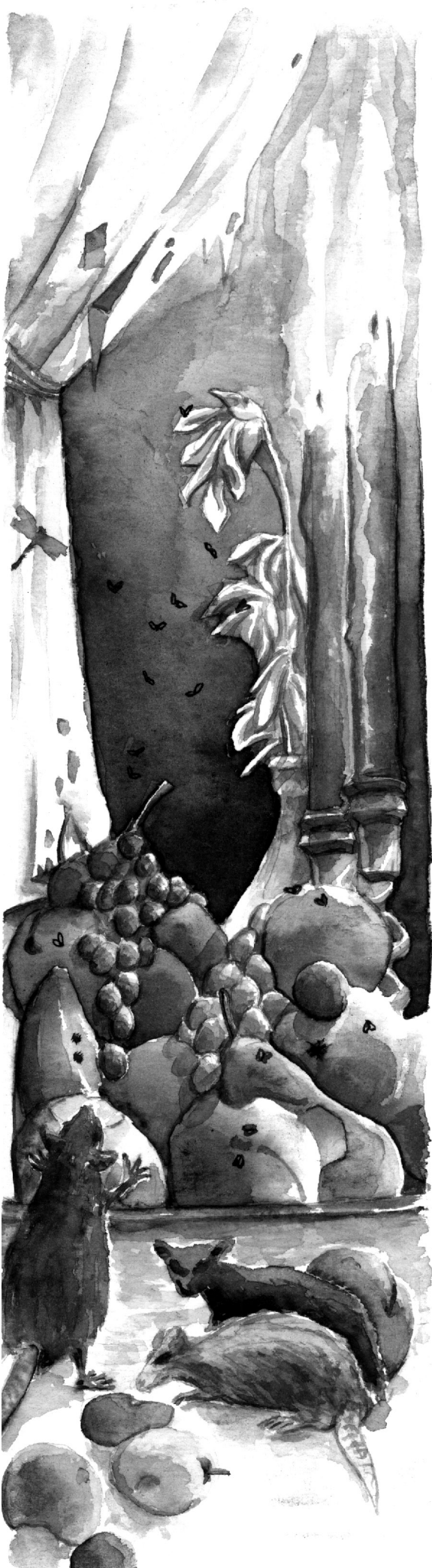
– Bær dette segl på at retfærdigheden vil ske fyldest. Du vil finde din moders morder.

Inden jeg tog af sted igen hviskede forrådnelsen i mit øre:

– Årets sidste nat vil maskerne falde.

Tatjana tager parykken på og sætter hatten med solskiven på hovedet. Egentlig ville hun gerne have haft et par slanger i håret, men det er ikke lige årstiden. Hun står lidt og rører ved sit ene bryst, mens hun overvejer om Isis-præstinder gik med blottede bryster. Det gjorde de jo nok, og hun smiler for sig selv, mens hun forestiller sig sig selv skridende gennem salen, alle stirrende på hende med en blanding af fascination og forargelse og chok, og den gamle præst får hjerteslag. Nå, måske ikke en god idé alligevel. Hun tager kjolen på, træder i skoene og forlader rummet. I det hun går gennem døren – *en porcelænsmaske falder langsomt til gulvet, flækker da den rammer, et faldende vinglas knuses, rødvinen stænker masken, en klokke slår* – hun stivner, blodet suser for hendes øre, hjertet hamrer, hårene rejser sig i nakken på hende: Hvad hvis det er hendes maske der falder – billeder flimrer gennem hendes hoved – *stålstik af kvinder der bliver afshørt i torturkamre, bål og skrig*

Men det er ingen vej ud af det nu. En natsværmer flakser forbi og strejfer hendes hår. Hun rømmer sig, lukker døren bag sig, og begynder at gå ned ad trappen.

STIKORD

TATJANA ved, at denne aften vil retfærdigheden ske fyldest, og hun er spændt og nervøs. Men hun har ikke tænkt sig at lade sig mærke med noget – et bal er vel et bal, og hun vil forsøge at få det bedste ud af det under alle omstændigheder.

UDSEENDE: Hun er atten år gammel, almindelig af bygning, men ikke så høj, som hun synes hendes personlighed berettiger hende til. Til gengæld har hun en klassisk næse, som hun er ret stolt af. Hun har halvlangt sort hår.

UDKLÆDNING: Hun er klædt ud som en præstinde for Isis (Ægyptisk modergudinde, gudinde for kvinder og fødsler, samt de dødes skytsgudinde). Hun er iklædt en ornamenteret kjole, en ægyptisk paryk, slangesmykker om håndledene, en solskive som krone og en stav, der ligner en kobraslange.

Hun nægter at gå i korset (til hendes kammerpigens udelte rædsel), så hun ser knapt så yppig ud som de andre kvinder til festen – til gengæld kan hun bevæge sig mere naturligt og trække vejret uden besvær.

MAGI: Når Tatjana bruger magi, kan du spille det ved simpelthen at fortælle, hvad der sker – for eksempel pludselig fortælle at en svamp gror op af kagen, uden at sige at det er Tatjana, der er årsag til det. Det vil give en vis overraskelseseffekt på de andre spillere.

Tatjanas magiske evner rækker til ting som at forvandle sig til en ravn eller lade planter gro op underlige steder eller få dyr til at adlyde hendes bud. Hun kan ikke få folk til at falde døde om eller kaste tordenkiler. De synske evner kan hun ikke kontrollere. Synerne kommer simpelthen nogle gange til hende.

Er du i øvrigt i tvivl, om noget kan lade sig gøre, så spørg spil-lederen, for eksempel via en seddel.

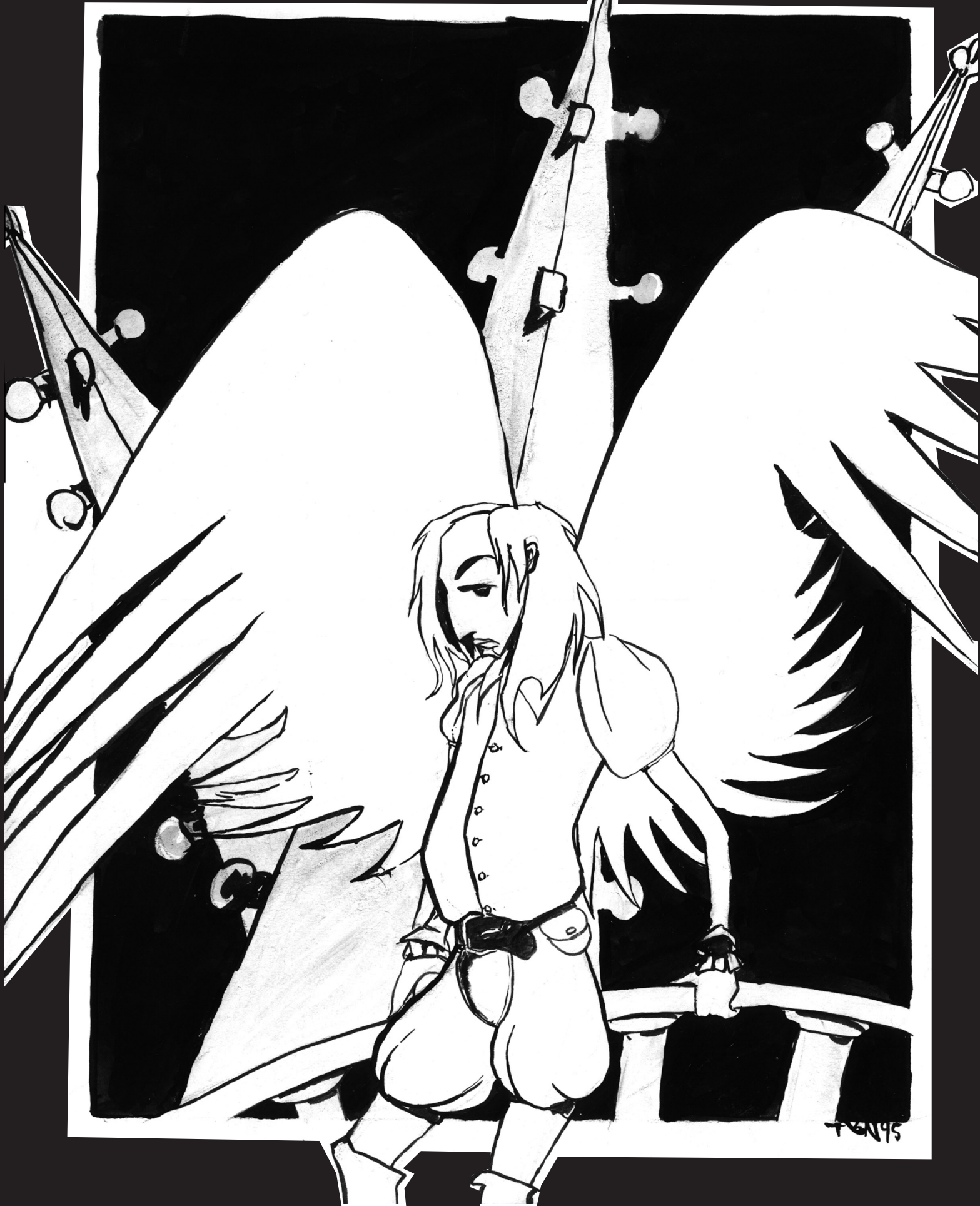
SOCIALT: Tatjana er adeligt opdraget og forstår at føre sig frem med anstand og stil. Det gør hun også for det meste, når det forventes af hende, men hun skjuler heller ikke sin ligegyldighed over for hoffivet.

DRIVKRAFT: Hævntørst driver hendes forsøg på at opklare mordet på sin moder. Almindelig lystighed driver hendes øvrige adfærd under festen

SERGEI

SERGEI

M

IT navn er Sergei, og jeg er atten år gammel. Jeg er søn af Fyrsten og arving til fyrstedømmet. Jeg er ved at bygge en flyvemaskine. Ormene og billerne og mulvarpene har store planer om at grave sig op i slottet og tage os alle sammen til fange, som om vi var fugle i et bur, fasaner for eksempel, og spise os ... *jeg tørster efter fortabelse, og undergang er min næring, jeg ånder sjælenes fortabelse og lidelse er mit blod ...* ligesom når vi spiser døde dyr, selvom jeg ikke bryder mig om det. *I århundreder hjemsøgte jeg sletterne, jeg var for svag til at gribe fat i noget...* For øvrigt skal jeg nok undslippe. Jeg har tænkt mig at flyve væk. Hvis man pneumatisk forbinder et gyro-elektrisk-funktionsværk med en vinge lavet af fjer, ...*endelig fandt jeg et menneske som kunne være min bolig, en sjæl jeg kunne besætte. Jeg så mig omkring og så flere sjæle, alle fordømte, alle tyngede af skyld og begær. Jeg må trække dem med i fortabelsen, deres sjæle vil blive mit bytte...* ...men i menneskestørrelse vil det, hvor utroligt det end lyder, være muligt, ved hjælp af den elektriske spænding kroppen udsender kombineret med muskelkraft, for et menneske at flyve. Men det vil føre for vidt at beskrive teknikken bag i detaljer.

Glem ikke, aldrig, profetens klagesang: „Mig har han ført ind i mørke, der er intet lys; mod mig vender han dagen lang sin hånd. Han har tørret mit kød og min hud og knust mine knogler. Bitterhed og trængsler har han bygget op omkring mig; han lader mig sidde i mørke, som dem der for længst er døde.“

Sergei er besat af en ond ånd, hvis eneste mål er at kaste menneskesjæle i fortabelse. Du, spilleren, skal spille både Sergei og den onde ånd. Sergei og ånden skiftes til at være dominerende, og du bestemmer, hvornår det er den ene eller den anden, der taler. Det vil nok virke mest uhyggeligt på de andre personer, hvis Sergei er sig selv først på aftenen, og ånden gradvist overtager hen mod midnat.

Fire sjæle skal være mit bytte denne aften.

En fyrste, martret af fornægtelse og skyld. Hans undergang vil være saftigere end smagen af friskt blod. En prinsesse så smuk som is og smerte, mørket stråler fra hendes indre. En pige så uskyldig som nyfalden sne... Måske kunne man drive den ved dampkraft? Hvor er nu min passer... De uskyldiges undergang er sød som honning, begæret hobes op inden i dem som i en overmoden frugt, inden den brister. En kvinde optændt af vrede – jeg vil fange hende i sit had.

NASTASJA er min lillesøster. Vi har altid leget sammen; vi har sat drager op sammen, vi har bygget slotte af spillekort og gået på eventyr i kældrene sammen. Hun er god til at fortælle. Ofte har hun siddet på gulvet i mit kammer og fortalt i timevis, mens jeg har arbejdet på mine vinger. Jeg har overvejet, om jeg burde fortælle hende om billerne, men jeg ønsker ikke at skræmme hende. Hun er jo kun et barn. Omvendt vil det være at svigte hende, hvis jeg, når mine vinger er færdige, flygter væk og lader hende blive tilbage helt uvidende om faren.

Hun har en hemmelighed: Hun er gravid. Man kan endnu ikke se det på hende, og der er tilsyneladende ingen, der ved det. Men når det kommer frem, bliver hun familiens skam, og alle vil foragte hende. Og ham der har gjort det, vil blive henrettet. Jeg vil nærmest kunne ødelegge familien blot ved at trække i de rigtige tråde.

Hun er så naiv, at det gør helt ondt. Hun skulle være til at læse som en åben bog, men hun har svært ved at skille virkelighed fra fantasi i sine tanker. Når jeg prøver at se ind i hende, ser jeg kun billeder, jeg ikke forstår. Elskerens, der har gjort hende gravid, ser jeg i form af en ulv, ikke som et ansigt jeg kan kende.

Og jeg ser et billede, hvor hun ligger og sover i et slot, hvor alle andre er døde, hvor planter er groet rundt om murene og har spærret hende inde. Og jeg ser et billede, hvor hun bliver omringet af trolde.

Jeg kan hverken finde hoved eller hale i hendes tanker. Måske kan jeg udnytte det? Hvis hun knapt kan skelne mellem eventyr og sit eget liv, skulle hun være nem at narre.

MIN tvillingsøster. *Hun har to svagheder, hendes had og hendes begær. Had og vrede er hobet op inde i hende. Hun føler, at en stor urret er blevet begået, og at hun må hevne den. Hvis jeg blot kan finde frem til, hvad det er, der er blevet gjort mod hende, vil det være ligetil at lede hende i afgrunden. Eller hvis jeg kunne få hende til at lede andre i afgrunden... det kunne være så smukt...*

Hendes anden svaghed er, at hvis hun begærer en mand, vil hun lade hånt om sin anstændighed for at opnå sit mål. Hun har en hemmelighed, som jeg ikke kender. Ofte forsvinder hun ud i skoven og bliver der længe. Jeg tror kun, det er mig, der har lagt mærke til det. En dag fulgte jeg efter hende, langt ind i skoven. Pludselig blev jeg angrebet af tre store fugle, der hakkede efter mine øjne, og jeg flygtede.

Glød dig i din ungdom; gå, hvor dit hjerte lyster og nyd, hvad dit øje skuer; førend solvsnoeren brister og guldskaalen brydes itu, før krukken slås i stykker ved kilden og det søndrede hjul falder ned i brønden og støvet vender tilbage til jorden som før...

*E*LENA – min kommende stedmor, hvis min fader får sin vilje.

Hun er sværere at gennemskue end de andre, og hvad værre er, jeg er bange for, at hun kan gennemskue mig.

I går kom hun ind i statue-galleriet, mens jeg var der for at studere nogle tegninger i fred og ro. Hun forsøgte at hilse på mig, men jeg lod som om, hun ikke interesserede mig, mens jeg studerede hende ud af øjenkrogen.

– (Ahem) Smukt galleri. Jeg svarede ikke.

Hun fortsatte: Synes du ikke, det er en smuk statue, englen dér.

– Statue?

– Hun gik i stå, jeg fortsatte:

– Englen er et smukt billede, ja, men ikke et billede på noget smukt. Religionens drøm om at undslippe... men det forstår du vel ikke?

– ...den evige drøm om at undslippe det som ingen undslipper, svarede hun tøvende.

– ...det de er dømt til at konfrontere hvor meget de kæmper for at undgå det...

– ...døden, sagde vi i munden på hinanden.

Hun kikkede på mig og så lige ind i mig. *Men i det øjeblik, hvor hendes øjne skulle have afsløret hendes inderste svagheder for mig, virkede hun i stedet som en lukket dør – eller måske snarere som en dør ind til et tomt og iskoldt rum. Kan et menneske være så rent, at det ingen skjulte laster eller svagheder har? Jeg kunne kun ane, at hun er bange for et eller andet. Er det mig?*

Hvis jeg ikke kan finde ind i hendes sjæl, må jeg i stedet forføre hende. Ganske vist føler hun noget for Fyrsten, men jeg er ikke sikker på, at det er kærlighed.

*H*AN betragter mig nærmest som en svækling og en sinke. Han forventer ikke, at jeg kan se hans svagheder, endsi-ge at jeg vil udnytte dem.

Forleden havde han slæbt mig med på jagt. Han ville „gøre en mand af mig“. Vi jagede en bjørn gennem skoven, og dræbte den. Han så forventningsfuldt på mig:

– Er det ikke noget andet end at sidde i et kammer og tegne? Føler du dig ikke mere levende, mere mand?

– Næ. Jeg fryser fødderne og fingrene og næsen. Hvad er der ved det?

– Det hele! Vinden i ansigtet, galopperende heste, skyer af sne, vrinsk, råb og skrig, i galop efter det flygtende bytte, bjørnen, rasende, blødende, panisk, livsfarlig...

– ...eller hvis det havde været et menneske, dobbelt fryd ikke sandt? Er det det der er så fantastisk ved krig?

Plets kud. Det blik han sendte mig efter denne replik, sagde alt. Han har ting på samvittigheden, han prøver at glemme... Jeg så ham i krig, dræbe og lemlæste soldater, uskyldige, voldtage, brænde... Men bag er en forbrydelse, der er umulig at se: En forbrydelse der er så forferdelig, at han ikke selv tør indse det. Hans svagheder er tydelige; fest, spiritus, kunst, kvinder, alt sammen blot for at glemme. Men glem ikke ordene, min ven: „Den vise har sit hjerte i sorgens hus, taben har sit hjerte i glædens hus.“

Jeg må konfrontere ham med de ting, han forsøger at glemme, måske ved at komme med nogle hentydninger, der får ham til at tro, jeg ved alt; fange ham i sin egen angst. Det vil blive hans undergang.

INDEN BALLET

DET er tradition ved maskebal, at ved midnat må maskerne falde, og man må afsløre hvem man virkelig er. *Jeg kan knapt vente til det demaskeringens øjeblik – hvor jeg vil afsløre min virkelige natur, slå dem alle med frygt, og med en hånlatter afkrøve dem deres sjæle.*

Denne fest er et spil med utallige tabere, og kun én vinder.

SPILLET BEGYNDER

Sergei sidder på gulvet i sit kammer. Gulvet og væggene er dækket med planer og konstruktionstegninger. På ryggen har han et stativ af træ og metal med en urværkslignende installation siddende indeni. Ud fra apparaturet stikker to meterlange vinger, lavet af påfuglefljer. Han tegner cirkler med en passer på gulvet og måler ind i mellem med en lineal, noterer noget eller slår op i bogen, der ligger ved siden af. Ind i mellem bevæger vingerne sig lige så stille op og ned.

Det banker på døren. En kammerpige kommer ind.

– Er du rede til ballet, herre? smiler hun.

– Ballet? Sergei rejser sig og børster støvet af buksebenene; Nåeja, ballet. Maskeballet. I aften. Se, jeg har fået vinger. Jeg mangler lige at lave en hale, så kan jeg flyve væk. Flyve, flyve.

– Du må nok hellere fortælle de andre, at det er fordi du er *klædt ud* som engel.

– Glimrende ide. Så de ikke tager vingerne fra mig og låser mig inde som sidste gang.

– Måske var de ikke blevet så bekymrede, hvis du havde startet med at afprøve dem i jordhøjde.

– Du har fået et nyt smykke? Det er smukt.

Hun rødmer:

– Min mand gav det til mig i går. Det var min fødselsdag

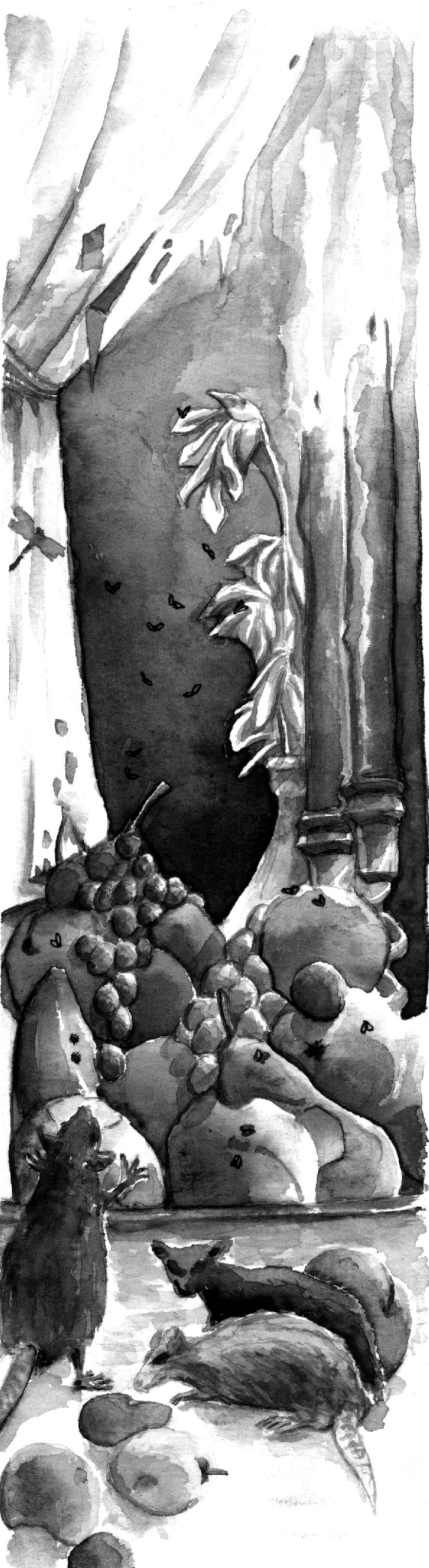
– *Han finder ud af det.*

– Hv...hvad?

– *At du lå med den ridder.*

– Det var kun...jeg var...han...hvordan vidste du...

Hun bryder sammen i tårer og løber ned af gangen. Sergei flakser lidt med vingerne og går ned mod festen.

STIKORD

El

DSEENDE: Sergei er høj og bleg, har gråt, let tjavset hår, en grå dragt og et sæt mekaniske vinger på ryggen.

KROPSSPROG: Virker forvirret, hans øjne flakker, og han har mange nervøse trækninger i ansigtet. Han har en vane med at vride hænder, når han er nervøs. Når ånden begynder at overtage, bliver han mere intens og målrettet, og hans øjne bliver faste og gennemborende.

KONVERSATION: Ligesom sin far er Sergei meget dannet. Hans dannelse kommer dog mest fra bøger, som han enten selv har fundet på, eller som han er den eneste, der nogensinde har studeret. Ofte kommer han med obskure referencer. („Som der jo står i Innomenti den Yngres bog om snudebiller og skarabæers religion og filosofi...“).

SERGEI: På trods af alt dette kan han være et ganske behageligt menneske. Hvis han ikke lige er optaget af sine tanker om billerne, er han en god ven for Nastasja og Tatjana, en glimrende danser og en habil klarinettist. Det meste af tiden opfører han sig såmænd som en rimeligt normal, måske lidt forvirret, ung mand. Han er ikke selv klar over, at han er besat. Før og efter de „anfald“ hvor ånden har overtaget, bliver han utilpas, mere forvirret og får en uforklarlig trang til at komme væk. Derfor går det meste af hans tid med at konstruere mærkelige apparater, der skal flyve ham bort.

ÅNDENS MISSION: Åndens mål er ganske enkelt at føre de fire sjæle, den har udset sig, til fortabelse. Der er flere måder, han kan bringe sjæle i fortabelse: Hvis han kan få dem til at sige, at de er hans, tilhører ham, så er de fortabte. –Sig du er min, så tager jeg dig væk fra alt dette, og til mit rige i Arabien hvor jeg gør dig til min prinsesse –Oh ja! Jeg er din! –HA! Eller ved en handel –Til gengæld for din sjæl, vil jeg give dig kvinden, du elsker! – Top. – Hun er her i denne sæk. Du vil opdage, at hun slet ikke er uvillig og afvisende overfor dig, som hun var, da hun var levende. En anden måde er at få ofrene til at foretage handlinger, de i virkeligheden finder forfærdelige og syndige. –Hvorfor skulle du ikke slå ham ihjel, nu når du ved, hvad han gør bag din ryg? Jeg sværger ved min Gud, at jeg taler sandt. Ingen kan blive konfronteret med deres største frygt uden at miste besindelsen. At konfrontere mennesker med deres angst, er en ond ånds vigtigste våben. Og hvis alt andet glipper, er sex med en dæmon naturligvis den sikre fortabelse for den uskyldige sjæl; for en ond ånd er forførelsen et våben. Ånden ved, at den kun har til midnat. Én aften. Det, den glæder sig allermost til, er, efter midnatsklokken har slået, at vise sig som den ånd, den er, og fortælle staklerne, at deres sjæle er fortabte. Det bliver sjovt.

NASTASJA

TBA95

NASTASJA

NIT navn er Nastasja, og jeg er fjorten år gammel. Jeg er Fyrstens datter. Det vil sige, det tror alle, men det passer ikke, for i virkeligheden er jeg et forbyttet barn.

Jeg er i virkeligheden en alf fra alfeland, og på et eller andet tidspunkt kommer mine rigtige forældre og henter mig, og så kommer jeg hjem til alfeland igen og må lege ude hele dagen i stedet for aldrig at måtte gå nogen steder uden kammerpiger og soldater, og så vil far fortryde, at han aldrig tog mig med ud og se på krig, mens han havde chancen.

Min mor er ikke død, selvom de alle sammen siger, at hun er. I virkeligheden er hun alfedronning, og nogen gange kommer hun til slottet for at se, om jeg har det godt og se, om jeg er gammel nok, til at hun kan hente mig. Men hun er klædt ud, så ingen kan genkende hende.

Jeg tror at alle mennesker har en hemmelig historie, som de ikke tør fortælle til andre end dem selv, ligesom alferne ikke tør fortælle nogen deres rigtige navne, fordi hvis nogen kender ens hemmelige navn, kan de ødelægge én. Jeg tror, der er nogen, der ikke engang tør fortælle deres hemmelige historie til sig selv. Jeg tror, at i aften vil jeg prøve at finde ud af folks hemmelige historier.

Jeg tror folk kan blive lykkelige af, at man fortæller dem deres historier. Jeg fortalte min kammerpige, at hun og stald drengen havde været et tranepar i deres forrige liv, og at de sammen havde gået gennem søerne og tågen, og sammen fløjet over skovene og bjergene og gennem skyerne og under stjernerne. Jeg fortalte også stald drengen historien. De sagde begge, at de ikke troede på min historie, men alligevel begyndte de at gå sammen, selvom de knapt havde lagt mærke til hinanden før.

Men med tiden blev jeg jo nødt til at fortælle dem den anden halvdel af historien. Så jeg fortalte hende, at dengang de var traner, havde han været troløs og upålidelig, selvom det var lykkedes ham at skjule det. Og jeg fortalte ham, at hun dengang inderst inde havde set ned på ham og foragtet ham, fordi han var af en mindre fornem tranefamilie.

Inden længe blev de uvenner og gik fra hinanden, ganske som tranerne. Så vidste jeg, at historien havde været sand.

Nastasja er meget fantasifuld og god til at digte historier. Desværre kan hun ikke altid skelne mellem, om historierne er sande, eller om hun selv digter det hele; om historierne blot omhandler hvad der sker, eller om de også får ting til at ske.

Jeg ved godt, hvordan det vil gå til, når jeg skal giftes. Min far befaler, at jeg skal gifte mig med en gammel og ond og grim trold. Men så møder jeg en smuk ridder, og han bliver forelsket i mig, og så fortæller jeg ridderen om at trolden, som jeg skal giftes med, er ond

og har myrdet sine ti forrige koner, og ridderen går op til den onde trold og siger, at han elsker mig, og at han vil kæmpe for, at jeg ikke bliver gift med den onde trold, og så trækker den onde mand et sværd, og det gør ridderen også, og så kæmper de, og til sidst slår ridderen trolden ihjel, men han er selv dødeligt såret, og med sine sidste kræfter fortæller han mig, at han elsker mig, og så udånder han i mine arme.

Jeg har fortalt historien til min kammerpige, men hun grinede bare af mig, og sagde at når jeg blev større, skulle jeg nok blive klo- gere. Men jeg er klog. Jeg er ikke nogen lille pige.

Der skete noget underligt her for nogle uger siden. Der kom en ulv og satte sig neden for mit vindue, mens jeg lå og sov. Så vågnede jeg, og jeg så ud og fik øje på ulven og spurgte, hvorfor den sad der.

– Der er så koldt her ude i sneen sagde den. Kan jeg ikke ligge inde i dit kammer, hvor der er varmt?

Jeg fik ondt af ulven, så jeg lod den komme ind ad vinduet og ligge på mit gulv. Næste nat kom den igen, og igen lod jeg den komme ind, men denne gang sagde den:

– Åh, det er så koldt at ligge her på stengulvet. Må jeg ikke ligge i fodenden af din seng?

Det lod jeg den så gøre. Den tredje nat gentog det samme sig, men denne gang sagde ulven:

– Åh, der er så koldt at ligge her i trækken og den kolde luft. Kan jeg ikke ligge under dynerne ved dig?

Det lod jeg den så gøre.

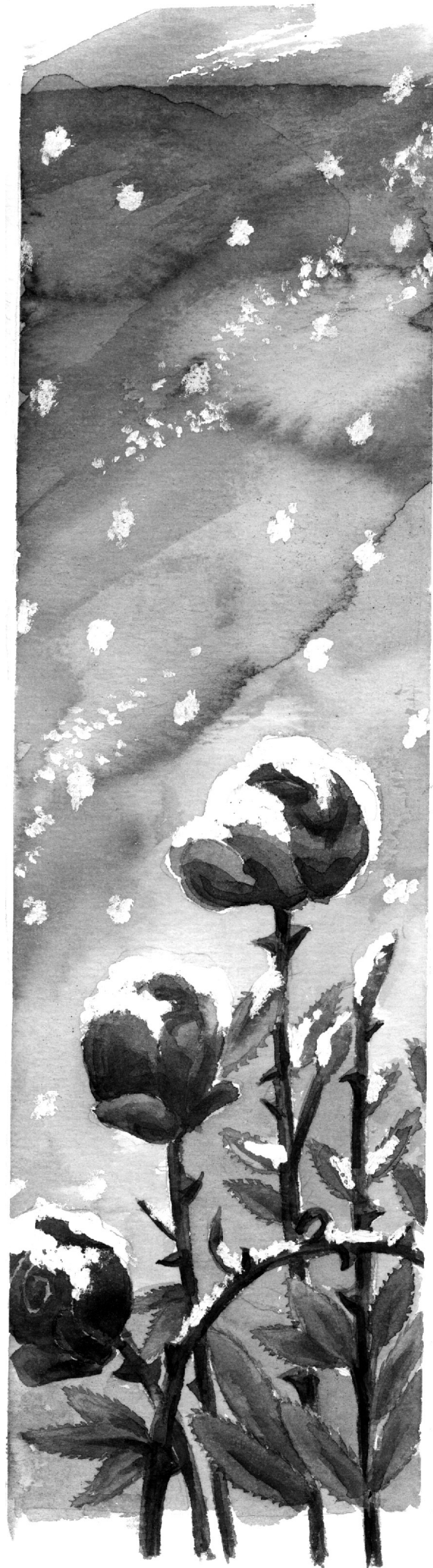
Næste morgen fortalte den mig, at den i virkeligheden var en for- tryllet kongesøn.

– Det gør ikke noget, svarede jeg, jeg er i virkeligheden en alf fra alfeland, og på et eller andet tidspunkt kommer mine rigtige forældre og henter mig, og så kommer jeg til alfeland, og må lege ude hele dagen, i stedet for aldrig at...

– Sch! Sagde ulven. Jeg har ikke megen tid, jeg må tilbage inden det bliver morgen, for jeg kan kun vise mig i menneskenes verden i form af en ulv. Men følg mig til mit land, så kan du blive min dron- ning.

– Jamen det kan jeg ikke, sagde jeg, min familie, slottet, det hele... Jeg skal jo giftes med en ond mand og en ridder skal redde mig fra ham, og jeg skal være fin dame, og jeg skal finde ud af alle de hemmelige historier og og og...

– Jeg må gå nu, sagde ulven og sprang op i vinduet. Jeg vil vente på dig i mit rige. Og så sprang den og forsvandt ud i skoven. Bagefter græd jeg, fordi ulven var gået igen.

SERGEI er min storebror, og ham og Tatjana er tvillinger. Han er sjov. Han sidder hele dagen i sit kammer og tegner og læser eller bygger underlige maskiner og mekanismer med sejl og vinger. Han siger, det er fordi, han vil kunne flyve, så han kan stikke af. Men det eneste, han rigtigt har fået til at flyve, er, når vi har sat drager op sammen, og de styrter altid ned til sidst alligevel. En gang sidste sommer stillede han sig op i et vindue med et par kæmpestore vinger, han havde lavet af træpinde og lærred. De sagde, at hvis han ikke havde været heldig og ramt køkkenmøddingen, ville han være gledet ned af skråningen og faldet ud over kanten og ned i floden.

Jeg har fortalt ham, at jeg er en alf, og at jeg også vil kunne flyve væk, når mine rigtige vinger gror ud. Han sagde, at jeg er heldig. Men han vil ikke fortælle, hvad det er, han skal undslippe. Han sagde det er alt for uhyggeligt for en lille pige. Så fortalte jeg ham, at jeg ikke er en lille pige men en kvinde. Men så fortalte han alle mulige uhyggelige ting. Jeg tænkte på, om jeg skulle fortælle ham om ulven, men jeg lod være.

Jeg tror hans historie er, at han i virkeligheden er en marionetdukke, men at snorene er usynlige, og han bygger vinger, for at han kan flyve op, og selv få fat i snorene.

TATJANA er min storesøster. Hun er utroligt klog. Jeg fortæller hende alle de historier, jeg finder på, også dem der er rigtige. Men nogen gange er hun lidt uhyggelig. Jeg tror hendes hemmelige historie er noget med, at hun i virkeligheden er en tusind år gammel ægyptisk præstinde, som kan trylle slanger frem af jorden, og befale over Nilen og ørkenen og havet og få alle mænd til at blive forelsket i hende ved at sige et par trylleord. Men hun bliver nok sur, hvis jeg fortæller, jeg godt ved det.

Nogle gange kan hun nemlig ikke lide mine historier. For nogle dage siden sad vi badekarret sammen og havde det rigtigt sjovt og sang sange og sladrede, og så fortalte jeg hende historien om dengang mor døde: Mor opdagede nemlig en morgen, at der førte troldespor fra skoven ind til slottet. Men da hun gennemsøgte hele slottet, kunne hun ingen troldre finde. Trolden måtte have skiftet ham, så den lignede et menneske. Så om aftenen lagde hun mel ud på stien, så trolden ville træde i det, og så kunne hun fange den, ved at se hvem der lavede hvide fodaftryk. Men næste morgen var der en, der havde spildt mel ud over hele gulvet så alle satte hvide fodaftryk. Så om aftenen skar hun sig i armen og lod blod dryppe på stien. Næste morgen fandt hun den, der satte blodige fodaftryk. Du er trolden! Sagde hun. Ja, sagde trolden, og nu slår jeg dig ihjel, og så slog trolden hende ihjel og lod hendes blod dryppe på gulvet, så alle satte blodige fodaftryk, og ingen kunne se hvem trolden var. Og derfor bor den stadig på slottet.

Men Tatjana kunne ikke lide historien. Hun blev underlig. Hun ville ikke synge mere og sad bare og så sur ud.

MIN far er den store Fyrste. Han er meget klog og en god fyrste. Han har meget travlt med at regere, så han har ikke så meget tid til at snakke med mig, men han elsker mig meget højt. Han vil sørge for at finde en ridder, som jeg kan blive gift med. Ofte er han ude på eventyr, rider af sted med riddere med blafrende faner og lanser og udkæmper store slag eller erobrer slotte. Eller dræber drager.

For nogle dage siden sad vi inde i riddersalen, og han legede med sine små figurer af heste og soldater og kanoner på det store kort. Imens sad jeg og fortalte historier for ham. Jeg fortalte ham historien om mor og trolden, men han blev også sur og sagde, at jeg ikke skulle fortælle historier om mor.

EELENA er kommet fra et land langt væk bag stjernerne for at stjæle far. Men det skal hun ikke få lov til. Hendes historie er meget uhyggelig og noget med at solen aldrig skinner i hendes land, og hvor mærkelige biller og orme kravler rundt i tusmørket, og nu er hun kommet til vores land, fordi her skinner solen.

Hun sagde til mig, fordi jeg sagde at jeg var en alf, at jeg ikke skulle ønske mig at blive hentet til alfelandet. Hun sagde at tiden ikke gik i alfelandet, og at man ikke kunne dø i alfelandet, og at man skulle være alfedronningens slave i al evighed.

INDEN BALLET

NASTASJA ser sig i spejlet og beundrer sine vinger. Hun glæder sig til festen og til at se de mange udklædninger. Mens hun reder sit hår, tænker hun for sig selv:

Jeg er ikke en lille pige. Jeg er ikke bange af mig. Jeg er flere gange helt alene gået ned i de dybeste kældre og gange, hvor der er mørkt og lugter af mug. Der lever rotter dernede. De er gode venner med mig. De har hele byer inde i sprækkerne og hullerne, det er jeg sikker på.

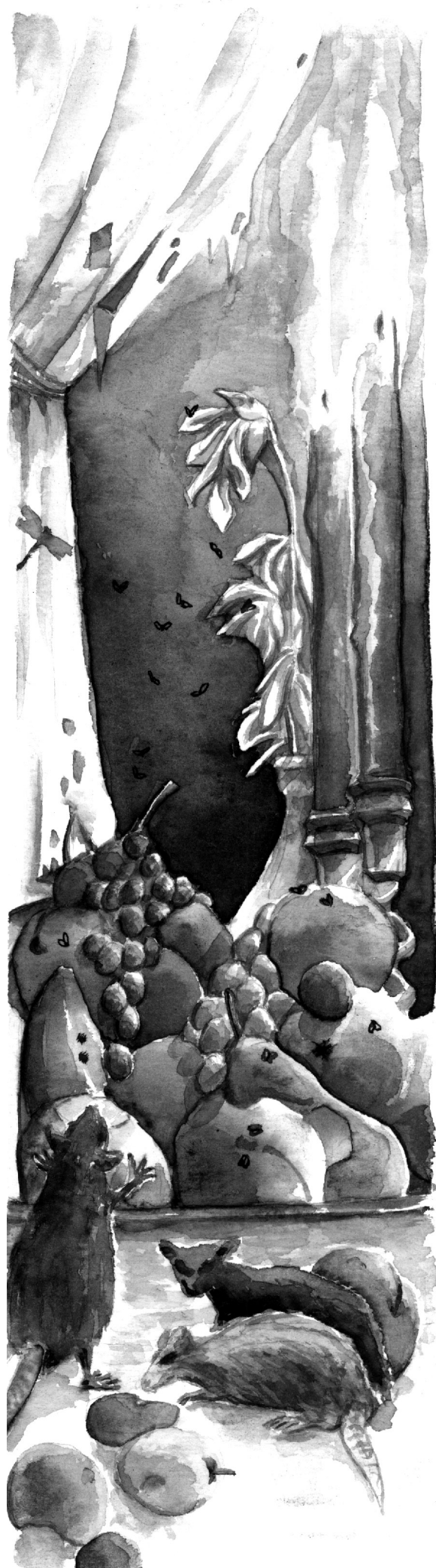
Engang i efteråret gik jeg ind i et fangehul helt nede i den dybeste kælder. Gulvet var oversvømmet, vandet gik til mine ankler og var sort og lugtede grimt. Sorte stykker træ flød rundt i vandet og indretninger der var rustet til stod eller lå omkring. Midt i rummet var et bord. På bordet lå en sort bog, nogle perlekæder, et maleri af en kvinde og et kors og nogle andre ting. Der lå støv over det. Pludselig gik det op for mig: Det var kirke-ting. Jeg kender godt til kirken. Tatjana har fortalt, at kirken hader kvinder, og fader siger, at kirken er til for at bedrage mennesket, og Sergei siger, at kirken er svindel. Så jeg rev bogen i stykker og væltede og knækkede og ødelagde det hele. Nogle gange er det sjovt at ødelægge.

Men der er også en rigtigt uhyggelig historie, jeg nogen gange tænker på: Der er en pige og hun ligger og sover i et slot, men slottet er helt tomt, hun ligger helt alene. Hun har en tyk mave. Rundt om slottet gror store rosenbuske, deres roser er røde, men deres torne er så store og spidse, at der aldrig nogensinde vil kunne komme nogen ind til hende. Og først troede jeg, det var blomsterblade, der dalede ned over det hele, men det er snefnug, for alt er koldt og is, og der er ingen mennesker nogen steder, og ingen der kan vække hende, så hun sover bare helt alene altid, altid, altid.

SPILLET BEGYNDER

Med ét ved Nastasja, hvordan ballet vil gå: Først har de det sjovt alle sammen, men i virkeligheden er hendes far en trolde og hendes søskende er også trolde. Og alle gæsterne er dyr. Men de har alle sammen forklædt sig, fordi hun er den eneste, der er et menneske, og når det er midnat, så smider de alle sammen maskerne, så man kan se, de er trolde, og så fanger de hende og spiser hende.

Nej, nu skal jeg ikke skræmme mig selv med mine egne historier. Det bliver sikkert en sjov fest. Måske møder jeg en ridder. Hvorfor skulle der ske noget uhyggeligt? – Hun venter lidt i midten af rummet, vender sig og ser sig i spejlet; hendes vinger sidder rigtigt. Så vender hun sig igen og går ud af døren og lukker den efter sig.

STIKORD

UDSEENDE: Nastasja er fjorten år og er ret sød, synes hun selv. Hun er klædt ud som en alf, med en grøn kjole. (Hun ville egentlig have haft en gennemsigtig, men det nedlage hendes kammerpige forbud mod, men hun er også en heks, som tryller børn om til frøer og spiser dem). Hun har små gennemsigtige vinger, spidse ører og blade i håret. (Det var ret nemt at få håret til at se vildt og filtret ud, hun lod bare være med at rede det i en uge – til kammerpigens store fortrydelse). Derudover *ligner* hun faktisk lidt en alf: hun er ikke så høj, spinkelt bygget, og så har hun en spids næse.

KROPSSPROG: sammen med fremmede er hun ret genert og dukker hovedet. Når hun er alene er hun mere åben, danser ofte rundt eller hopper på et ben eller lignende uden at tænke over det. Selvom hun opfatter sig selv som en alf, er hun ret larmende, når hun bevæger sig rundt, og noget klodset.

TALE: Når hun bliver ivrig, kommer hun nogen gange til at stamme. Ellers har hun det med at glemme ord: Hvis hun leder efter et ord og ikke kan finde det, plejer hun at opfinde et nyt selv. Derfor er det nogen gange ganske besværligt, at finde ud af hvad hun siger.

SOCIALT: Hun elsker at danse og at sladre. Hun er umådeligt nysgerrig, og er orienteret om alle væsentlige intriger blandt hendes nærmeste (og tjenestefolkene og de fjernere slægtninge og gæster på slottet). Hun tænker ikke selv over, at hun med sin ret livlige fantasi selv skaber visse intriger og misforståelser. Generelt forekommer hun ret troskyldig, hvilket gør, at hun af nogle opfattes som umådeligt dum og irriterende, af andre som ubærligt nuttet, og af ganske mange som begge dele. Hun virker ganske vist ofte som om hun er naiv og ikke fatter en brik af, hvad der foregår, men når det virkelig gælder, har hun en mærkelig evne til at være den eneste, der kan gennemskue, hvad der foregår og foretage sig noget fornuftigt.

DRIVKRAFT: Hun virker uskyldig, men hun ønsker ikke mere blot at være en lille pige – nu vil hun opleve eventyr. Og hendes yndlingseventyr handler om, at folk slår hinanden ihjel for hendes kærlighed... Desuden vil hun meget gerne finde frem til andre folks drømme og hemmeligheder – hun er så frygtelig nysgerrig.

